

Pojďme do Betlehema

JAN DOČKÁLEK:

Je tomu už dávno, co jsem po prvé šel s několika přáteli do judského městečka Betlehema. Z Jerusalema od kamené stavby Davidova hradu jezdily každou hodinu arabské autobusy. Těch jsme použít nechtěli a to jednak pro jejich příslušnou nečistotu a částečně i nepohodlí. A konečně, outuje-li člověk, má putoval pěšky a ne se vozit autobusem. Za dřívějších dob se do Betlehema jezdilo na oslíku a tu člověk div že nevlácel nohy po zemi.

Z Katamonu - předměstí Jerusalema -, kde jsme byli ubytováni, vedla kratší cesta k hlavní silnici do Betlehema. Protínala jiná dvě jerusalemská předměstí - German kolony a Greek kolony - a napojovala na tuto hlavní cestu u kamenné stavby s bočníkovou střechou, hrobky pramáti Ráchel. Stavba tato je stále udržována v bezvadném stavu. Obvykle právě zde, ve stínu starých oliv bylo naše první zastavení a první odpočinek.

Pohled po okolí vždycky úchvatný: Polička jako dlaň, stupňovitě přilepená k stráním okolních kopců. Každé to poličko obložené kamenou zítou, bez níž by hlina, kterou na tuto poličku jejich majitelé v koších na zádech nanosili, byla smetena vodou v době dešťů. Jsou! tato polička pečlivě obdělávána a slouží jednak za zeleninové zahrádky, jednak jako vinohrady s četnými ovocnými stromy, olivníky, mandlovníky a fíkovníky - smokvoni. Olivový strom je skutečným požehnáním pro rodinu. Jeho ratolest je všim právem znakem pokoje, ba co více, je znakem božího požehnání - hojnosti. Stačí jediný olivový strom, aby svými plody zásobil celou rodinu po celý rok. V četných rodinách domorodců sází olivník při snátku dvou mladých lidí pro jejich příští potřebu. Dar svatebčanů.

Hlavní silnice z Jerusalema do Betlehema se točí, vyhýbaje se srázům a propastem. Ale poutník má možnost cestu si zkrátit a cíl si tím přiblížit, pustí-li se pěšinkou mezi poli, kde se jistě setká s mnoha nezvyklými krásami. Kamenité zítky kolem poliček se pestří jedinečnými květy divokého bramboráku - cyklamy -, zvlášť ostře vonící mateří doušky a divoké majoránky. O rozložité keře širokolistých kaktusů není nouze.

Tudy šla před dvěma tisíci lety karavaní cesta Judskou pouští, spojující jednotlivá města a městečka. Toulou cestou bral se i Josef, vezoucí na drobném oslíku svoji snoubenku, když se dle rozkazu římské

ho vladaře - okupujícího tehdejší Palestínu - šli spolu zapsat do sídla rodu Davidova - Betlehema.

Vedle Jerusalema je Betlehem skutečně nejhezčím městečkem Judee. Překvapí poutníka v mnohém. V první řadě je to oblečení žen. Dlouhé, splývající šaty halí každou ženu od krku až po paty. Jen velmi málo betlémských žen je vyznání moslimského. Většina obyvatel jsou křesťané i když jsou rozděleni na dvě náboženské skupiny, římsko-katolickou a řecko-katolickou. A zdejší ženu pozná člověk kdekoli v Palestině na první pohled. Jsou velmi hezké, jemně bílé pleti, na hlavách nosí zvláštní čepce podobné velkým kornoutům, jak to vidíváme na prastarých obrazech dávnověkých žen rytířů a hrabních paní, jak to nosila bájná bílá paní perštýnská. Nikde jinde takovou ozdobu hlavy ženy už nenosí.

V Betlehemě jsou dva křesťanské kostely. Pravoslavná bazilika nad vchodem do podzemí a těsně k ní přiléhající kostel a klášter Františkánů. Rozdíl mezi těmito dvěma vyznáními je hlavně časový - vánoce římsko-katolické jsou o třináct dní dříve než vánoce řecko-katolické. Vchod do jeskyně božího narození je přímo z pravoslavné baziliky. Z kostela Františkánů je nutno projít řadou jeskyní - Josefovu, Mláděte a dále - než se z druhé strany do jeskyně narození dostanele.

Jeskyně nejsou v Judské poušti žádnou zvláštností. Všude kolem je jich množství. Nejednou sloužila dříve za trvalé bydliště dvou i tří rodin, včetně stáda ovcí a koz. Jiné pak jsou chlévy, hlavně pro dobu noční, aby ochrana stáda před vlky, hyenami a šakaly byla snadnější. Před věky sloužily mnohé jeskyně za obydlí poustevníků, jako byl svatý Jan Křtítel, jehož poustka je do dnes udržována v čistotě a pořád ku mnichy přílehlého kláštera Františkánů.

Od pravoslavné baziliky pod níž je jeskyně božího narození, vede cesta do Judské pouště na tak zvané "pole pastýřů". Je vroubená po obou stranách malými stavbičkami - něco jako naše kapličky v polích - zde pojmenované "groty", což je nesprávné, ježto "grota" jest přírodní jeskyně, kdežto tyto kapličky jsou stavby umělé, z kamene. Mají svoje jména a je to další příležitost dostat od poutníka a turistů nějaký peněžní dar.

Betlehem, stejně jako Jerusalema stojí na kopečkách a je již z dálky viditelný. Proto také je odtud krásný pohled přes kopce Judské pouště

ZACHRAŇME VÁNOCE

"Když pak oni mudrcové odjeli, aj, anděl Páně ukázal se Josefovi ve snách, řka: Vstaň, vezmi dítě a matku jeho a utěč do Egypta, a buď tam, dokudž nepovím tobě; neboť bude Herodes hledati dítěátka, aby je zahubil." -Mat. 2, 13-

Úkolem každého upřímného křesťana je zachránit vánoce od světskosti a materialismu. Satan se snaží zaslepit lidstvu oči, aby nevidělo pravý význam vánoce, totiž, aby nesloužily Kristu. Proto je naší povinností, abychom svými slovy i skutky vánoce zachránili od zneužití a od nekřesťanských tradic.

Dábel chtěl zničit význam prvních vánoce. Vnučnul Herodesovi myšlenku, aby zabil Krista Krále. Anděl Boží však varoval Josefa, aby vzal "nemluvnátka" i Marii, matku jeho, a aby se skryli v Egyptě.

Herodes chtěl zničit první vánoce tím, že chtěl zabít Spasitele, který byl původcem vánoce. Podobně jako kdysi Herodes, tak dnes světská materialistická moc dychtí po zničení významu krásy křesťanských vánoce. Proto je na nás větší povinnost, abychom se světu nepřipodobňovali, ale abychom vánoce udržovali v jejich tichosti, kráse a svatosti. To dokážeme, když budeme žít upřímným a opravdovým křesťanským životem.

1. Na první místě je třeba zachránit vánoce od ubedlosti. Jinak se slaví vánoce v teplém domově, kolem různých dáreků a ozdob, s členy naší rodiny a známými, a jinak se slaví tam, kde je hlad, chlad, samota a nemoc. Proto v této době radosti a požehnání, nezapomínejme na miliony lidí, kteří nemají příležitosti jako my. Nebuďme sobečtí. Pomozme někomu, aby prožil vánoce v radosti. Navštívme nemocné a osamělé. Kupme jim dávek, učeň zástupců lidu a konal zářaky: léčil slepé, chromé, a dokonce mrtvé k životu vzkřísil. To nečinil malý, bezmocný Ježíšek, ale dospělý a mocný Boží

Rev. Joza Novák

nom své přátele a známé, aby sdíleli s námi vánoční radost kolem bohatého stolu a kolem Slova Božího v kostele.

2. Zachraňme vánoce od předsudků a od předpojatosti. Jestliže věříme v živého Boha, Stvořitele, všech lidí a jazyků, musíme i v nich vidět obraz boží. Bůh miloval celý svět - bílé i černé rasy. Proto hlavně o vánočních - ale i každého času - šířme lásku a pochopení místo předpojatosti.

3. Dnes je také zapotřebí vánoce zachránit od nevěry. Mnoho lidí slaví vánoce, ale neslaví Krista Krále, proto nevěří v Jeho Božství, ani v Jeho narození z čisté panny. Avšak, kdyby se byl Kristus nenarodil zázračně, nebyl by Bohem a nemohl by být naším spasitelem. Bez Krista bychom byli bez Spasitele, ještě v hříších svých a proto bez naděje. Bez Kristova zázračného narození - Bible by byla knihou legend, a církev bezvýznamným spolkem nebo organizací. Vidíme však, jak mnohá zklamaná duše nalezla úlevu a odpuštění hříchů právě skrze kázání evangelia. Věřící se setkali nejenom s lidskou tradicí a s historickým Ježíšem; oni se setkali s živým Kristem, který se zrodil v jejich srdci. Stal se jejich Spasitelem i Pánem.

4. Dále musíme vánoce zachránit od bezmocného nemluvnátka. Příliš mnoho lidí slaví malého a "bezmocného" Ježíška. Tam začínají a tam končí jejich vánoce, a žel, že tam končí i jejich křesťanství - v bezmocnosti a zklamání. Je pravda, že Pán Ježíš se narodil v betlémských jeslích jako bezmocné dítě. On však vyrostl ve statečného muže. Později chodil po Palestině, učil zástupy lidí a konal zářaky: léčil slepé, chromé, a dokonce mrtvé k životu vzkřísil. To nečinil malý, bezmocný Ježíšek, ale dospělý a mocný Boží

Marcus Aurelius:

Nejllepší způsob obrany jest, neodpláceti stejným tomtu, kdo ti ukrivdil.

Hleď do nitra svého. Tam je zřítelo dobra, jež vždycky vytryskne, bude-li vždy po něm pátrati.

Syn.

Když zmrácl na Golgátě, prosil za nepřátele: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí" -Luk. 23, 34.- Takovou modlitbu se nemodlí jen malý Ježíšek ale dospělý Kristus. Tedy, my máme svědčit o narození Páně v Betlémně, ale nenochme Krista ležet co bezmocné Jezulátko v betlémských jeslích. Představujme ho lidem jako mocného Spasitele, který byl umučen za hříchy naše, a který třetí den z mrtvých vstal, a který se opět vrátí, aby oslavil věrné a odsoudil hříšné. On to jasně zaslíbil: "Jduť, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu o poberu vás k tobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli." -Jan 14, 3.-

5. Konečně je nutné vánoce zachránit - a hlavně zde v Severní Americe - od "Santa Clause" a jinde od Mikuláše či od Dědy Mráze. Dnes obchody a Santa Klaus se staly středem vánoce. Již v listopadu vidíme téměř v každém obchodě, jak usměvavý děda zve lidi, aby šli nakupovat dárky. Žel, že mnozí se dají zlákat tímto obchodním vnaidlem, a nakoupí různé nepotřebné věci a při tom si nadělají spoustu dluhů. Avšak to nejsmutnější je, že mnozí při všem shonu za dárky si neuvědomí význam vánoce, totiž neslaví Boží Dar, Pána Ježíše Krista.

V dnešní době se slaví dvoje vánoce. První jsou vánoce obchodní, lahodící lidskému uchu a oku, které začínají už v listopadu. Kdežto druhé vánoce jsou ty pravé, neboť jsou v lidském srdci, ve kterém je zrozený živý Ježíš. To není jen teoretické poznání - ale praktické prožití. Chceme-li všichni poznati tajemství vánoce a prožiti jejich plnou radost, musíme dovolit Kristu, aby se zrodil v Betlémně našeho srdce, a aby se stal Králem našeho života.

Lidé věřící, zachraňme vánoce! Slavme Krista Krále!

až k modravě-fialovým vrchům hor Moabitských v sousedním Jordánsku za Mrtvým mořem. V těchto polopustých končinách Judské pou-

Poustka Sv. Jana Křtitele v Judské poušti nedaleko Betlehema. U vchodu p. pluk. Ant. Pelich a evangelický farář Dr. Pavel Šubín. Níže důstojný pán P. Šrom z Jerusalemského kláštera.

VESELÉ VÁNOCE A ŠTASTNÝ NOVÝ ROK 1972 VŠEM PŘEJÍ "NAŠE HLASY"

VÁNOCE

jsou svátky, které oslavují lidé snad na celém světě. Je však velký rozdíl v které zemi člověk žije a taky Vánoční svátky slaví. Tohle bychom si měli všichni čs. exulanti alespoň jednou v roce vřdy připomenout, když jindy velmi často u mnoha exulantů převládají osobní zájmy jako obchodní a podobně.

Jsem jeden z těch šťastných, co mohou letošní Vánoce a to již čtvrté slavit ve svobodné Kanadě. Ano, dosud svobodné, ale bude její svoboda zachována? Kam bychom utíkali před komunismem? Není to jen plný stůl dobrých jídel, což v čs. republice mají jen komunist. prominenti, neb jinak lid unaven z práce a dále čekáním ve frontách na základní potraviny má tak chudý Vánoční stůl, až by se někteří krajané a liberálové, kteří žijí již dlouhý čas ve Svobodném světě velmi podivili. Komunističtí mocí páni a kolaboranti přímo chrlí v čs. rozhlase a televizi nadávky na Svobodný svět a exulanty po celý rok a zvláště ve Vánoční svátku zesílí svoji lži propagandu, neb jsou si vědomi, že lidé v zotročené vlasti občas zapnou radio či televizi. Velmi těžko lze poslouchat v republi-

ce "cizí" rozhlas, neb komunisti zde nešetí elektr. energií, až v domácnostech i na ulicích měst se vypíná, rušičky pracují na plné obrátky a tak lidé za železnou oponou jen zřídka a špatně slyší hlas ze Svobodného světa. Svoboda myšlení je ovlivňována lžemi, svoboda projevu je zakázána, svoboda pohybu - cestování je značně omezena, respektive jen pro některé komunisty a kolaboranty je cesta do Svobodného světa otevřena. Jaké poslání mají tito komunist. prominenti a fizlové není žádným tajemstvím je to špionáž a diverze. Poštovní slyk je cenzurován a tak naši krajané v "Rudém ráji" se jen málo kdy dozví nějaké zprávy ze Svobodného světa. Po těch 23 letech tam skorem ani nevědí jak se skutečně ve Svobodném světě žije. Naši někteří exulanti zapomínají na persekuce ve staré vlasti a nejsou vždy ochotni uvěřit jaká zlovůle tam panuje, zvláště ti, jež žijí ve svob. světě delší čas.

Je velkou chybou, že se zapomíná. Proč jsme všichni utekli do exilu? Chci věřit, že to nebyl jen plně chladničky, auta a tučné bankov-

ní knížky, ale že to byla a je touha burcovat svět pro humanitu, zničení komunismu a pomocí osvobodit naši starou vlast, abychom se i když ne všichni mohli zpět navrátit do svobodné republiky a svobodně žít mezi svými drahými iak příbuznými tak přáteli. Je pravdou, že "syty hladovému nevěří" a tak ani lidé, kteří neprožili ať již "hnědý či rudý fašismus" nechtějí uvěřit, že by dnes ve 20tém století mohlo existovat otroctví. Je naší povinností apelovat - burcovat - přesvědčovat lidi od našich přátel až na nejvyšší místa - do vlády a žádat jednání s bolševiky jen z pozice síly, nevěřit jejich lžím, neb by se mohli stát, že by přišel den, kdy by i ve Svobodném světě zavládl teror komunismu, nastalo by otroctví a Vánoční svátky by se slavily v bídě a potajmu, tak jak je tomu již v celém Sovětském svazu a Rudé Číně.

Přeji vám příjemné Vánoce a hodně zdraví v Novém roce. Prosím, vzpomeňte všech našich mučedníků a drahých v naší staré komunist. zotročené vlasti.

Děkuji. SOKOL.

POCHYBNÉ VÝSLEDKY ROKU 1971

Vladimír Stržínek

Konec roku nás nutí k zamyšlení nad osudy lidstva a mimoděk jsme nuceni přemýšlet o cestách, kterými se lidstvo jako celek ubírá. V minulosti hlavní političtí činitelé vedoucích mocností měli tak velký vliv, že s větší nebo menší odchylkou mohli celosvětově rozhodnout problémy, týkající se světa. Až na výjimky, pokud se neformovaly nějaké bloky před celosvětovým střetnutím první a druhé světové války, nezasahovaly politické problémy tak hluboko do života lidstva, jako se to stává v současnosti. Rozpolcený svět po stránce ideologické, hospodářské i náboženské vytvořil mnoho ohnisek sporů pro možné konflikty, jež by mohly mít nedozírné následky pro sta miliony lidí. Řešení těchto sporů postrádá jakéhokoliv jednoho receptu, což pochopitelně nijak nepřispívá k uklidnění situace. Rozvaha, tolik nutná k úspěšnému a uspokojivému řešení s ohledem na zájmy zainteresovaných stran ustoupila; nebo lépe řečeno, byla zatlačena do pozadí, aby uvolnila manévrovací prostor pro lidské pudy a vášně. Tyto ne právě etnosné vlastnosti jsou naopak ještě podněcovány do krajnosti a tak střediska napětí rostou. Rada mocností se již neangažuje přímo ve světových sporech, nýbrž nechá druhého "tahat ty horké kaštanv z ohně" pro jejich mocenské zájmy. To se týká hlavně mocností s jakoukoliv totalitní formou s konečným cílem podvrátit jiné, dle jejich "hlediska" jim nepřátelské systémy. Vina se samozřejmě svaluje vždy na oběť, protože vlastně páchá zločin tím, že je odhodlána se bránit a nehodlá se vzdát na milost útočníků. Lidstvo si již od nepaměti položilo za svůj hlavní cíl zajištění míru,

pokud možno světového. K němu by se dalo dospět postupně zachováním míru v důležitých oblastech, majících bezprostřední vliv na život veškerého lidstva. Myšlenky nejsou nijak nové. Již v době středověku v Evropě, zmítané bouřemi a válkami, vystoupil tehdejší Jiří z Poděbrad s myšlenkou aliance svobodných evropských národů proti nepřátelskému útoku. Zůstalo však jenom při pokusu. A iak se zdá, ani staletími zmítané lidstvo ve válkách a nepokojích nedosáhlo takového stupně myšlení, aby vytvořilo obdobu aliance původního navrhovatele — tehdejšího českého krále.

Cena, placená za tuto nedůslednost byla vždy nesmírná, přestože nikdo nikdy nemohl předem určit, jak dalece kdo bude postižen. Důvody jsou snadno pozorovatelné. Vždy existuje dosti rozvratných sil, sledujících své nemorální sobecké zájmy na úkor většiny spořádaných národů. Rada nemorálních jednotlivců nebo dokonce skupin je vždy ochotna se zaprodát pro nekalé služby bez ohledu, že v mnoha případech se ani neví, komu se vlastně slouží.

Zásady lidství ustoupily brutalitě a násilí bylo povýšeno nad právo a spravedlnost. Svého práva se nejvíce dovolává právě ten, kdo jinému iakékoliv právo upírá. Smělost útočníka je povzbuzována netečností většiny světa a nedostatkem odhodlání a vůle k odporu skutečných nebo potencionálních obětí.

Mezinárodní organizace, mající za úkol chránit svobody, práva a spravedlnost jak jedinců tak celých národů, nejsou vůbec schopny nějakého usnášení. Jsou prostě v konečném morálním rozkladu jen pro-

to, že hlavní slovo bylo poskytnuto těm, kteří nejméně zatím dokázali, že jsou ochotni vůbec nějaké zásady dodržovat. Tito naopak udávají také tón, o čem se smí nebo nesmí diskutovat. Jak divnou mezinárodní instituci si vytvořilo lidstvo na svou ochranu a jak podivně se tato zvrátila ve skutečný bič lidstva.

Nemůžeme se proto divit, že kdokoliv to uzná za příhodné, napadne kohokoliv. Záminka se vždy najde a svět přihlíží nečinně nelidskému vraždění všeho druhu.

Desítkami lety pucování neutrálové při vhodné příležitosti se najednou stávají útočníky a nemají vůbec respektovat mínění světa, mají-li naději na dosažení vítězství. Při tom jejich představitelé se vůbec nerdi studem při velebení bojovného ducha armády, odhodlaného vybojovat konečné vítězství. Bojuje se ve jménu nového systému. Podobně jako kdysi se bojovalo ve jménu nového pořádku v Evropě. Co však slibuje onen nový systém? Nezkomplikuje dosud neřešitelné problémy natolik, že místo uspokojivého řešení pro zúčastněné se stane zárodkem nových konfliktů v oblasti ještě rozšířenější než je tomu v současnosti?

Porovnáme-li nyní problematická místa konfliktů kdekoliv na světě s podobnými na začátku tohoto roku, nemáme důvodu dívat se do budoucna optimisticky. K nevyřešeným válečným problémům přibylv další, takže celkový počet míst, kde může kdykoliv vzplanout nový boj a být doutnákem pro celosvětový požár, se zvýšil. Vzrostlo napětí a sobecké zájmy brutální síly nejsou ochotny respektovat práva lidstva, které je doslova vydáno na pospas všude tam, kde síly agrese převyšují obranyschopnost svobodmýlových národů. Netečnost národů, jsoucích mimo dosah přímého nebe-

POSELSTVÍ K VÁNOCUM A NOVÉMU ROKU

Dlouhými dějinami křesťanských národů, na počátku zimního slunovratu světem se nese ona kouzelná betlémská zvěst o narození toho, který hlásal lidstvu evangelium lásky a bratrství. Málem již dva tisíce let jméno Ješe věřícím a doufajícím přináší novou naději, posilu slabým a klesajícím, novou útěchu bezmocným. Od rodinného stolu proniká světlo a teplo do daleka a do široka, za hory i doly, za řeky i moře, za hranice států. Mnohé matky a otcové v zármutku požírají na prázdna místa u stolu, kde sedávali v tento svateček jejich dcery a synové. Ač neuměli, nejsou doma, nejsou přítomni, keda jen v neviditelném souzvuku srdcí a plameni vzpomínek. Snad jednou se prudec rozlétnou dveře světnice a kdesi na

Pankráci, v Ruzyni, Boroch a Leopoldově zarachotí klíč žalárníků v chodbách věznic a minová pole na hranicích naší vlasti pohrbí své stávilce. Plní důvěry v takové konce cizího despotismu a vlastních hrobařů svobod pevně doufáme. Pokoi vám všem!

Nadechází další rok vaší nesvobody a našeho exilu. Není v silách a schopnostech ani nejmocnějších mužů, aby s jistotou mohli říci, co bude za rok, za měsíc a třeba už zítra. Dobyvačný imperialismus z východu může dost, ale nemůže všechno. Oni mají po zuby ozbrojené armády, ale nemají duše milionů. Šťastnější a lepší Nový rok vám všem!

Rada svobodného Československa

MALÉ NOVINY VYŠLY

Rada Svobodného Československa ve Washingtonu právě vydala své "Malé noviny" nikoli jako pravidelný časopis, ale jako souborný tisk svých vlastních projevů se širokým časovým komentářem. Úvodní slovo napsal dr. Petr Zenkl, ale čtenáře jistě bude zajímat i článek "Proč nemáme vládu v exilu", rozbor Smrkovského projevu, čelné jiné zprávy a poznámky. RSC nemá dost peněz, aby mohla Malé noviny vydávat pravidelně, proto nezádá předplatné, ale s díky přijme dary. Zájemci o tento list mohou psát na adresu: MALÉ NOVINY, 1051 Park Road N. W. Washington D. C. 20010.

zpečí a proto lhostejných k tragickému osudu jiných, jenom útočníka povzbuzuje. Nebezpečí má různé formy podle okolností a podmínek vhodných pro možnou agresi nebo subverzi za účelem rozšíření nadvlády nad jinými a porušení rovnováhy sil, tolik žádoucí pro zachování míru.

Autorita kdysi uznávaných mocností a jejich státníků dávno ztratila na významu, když o osudu lidstva se rozhoduje v neschopné a bezmocné světové organizaci podle snad dosud nejpodivnějšího hlasovacího klíče, kdy třebas 10 až 15 trpasličích států bez jakékoliv zodpovědnosti vůči lidstvu, nemajících společně ani tolik obyvatel, jako 1 velkoměsto velmocí, má právo přikřičet - doslova překřičet - soudný hlas vedoucí mocností světa.

Vedoucí na poli hospodářském a finančním, nikoliv však politickém, kde její důstojnost je haněbně poslapána a zneuctěna každým nedoposlym trpaslíkem za všeobecného jásotu škodolibě přihlížejícího světa.

Co může očekávat lidstvo od své budoucnosti v tak rozháraných poměrech?

Pouhé přihlížení nezúčastněných jistě nepomůže žádné oběti kdekoliv na světě. Jedině pocit sounáležitosti a odhodlání pomoci může odradit útočníka od svého nestvrdatého úmyslu zotročit jiné. Není-li zde dostatečná síla v žádném státě, schopná ubránit civilizaci, je nutno vytvořit regionální organizace bezpečnostního rázu na obranu všech partnerů. Je-li organizační systém světové organizace natolik zkorumpovaný, že se zpronevěřil svému poslání, není třeba ho podporovat, nýbrž je nutno uvažovat o vytvoření organizace nové na reálných základech, nikoliv na mýtech a proklamovaných, avšak nikdy nedodržívaných zásadách. Je to sice bolestiv-

Vánoční shromáždění v Baptistickém kostele 1624 Queen St. West, Toronto 3, Ont.

Dětská Besídka s nadílkou 19-XII o 7 hod. večer.

HOD BOŽÍ Vánoční 25-XII o 11 hod. dopoledne.

Hudební program na ukončení starého roku 31-XII v 8:30 večer.

Pravidelná shromáždění se konají každou neděli o 11 hod. dopoledne.

Veselé Vánoce a požehnaný rok 1972 všem krajanům přeje Rev. Józef Novák, kazatel Čs. Baptistického sboru v Torontě.

HAMILTON, KITCHENER A OKOLÍ

Česká mše svatá se koná každou poslední neděli v měsíci o 4. hod. odpo. u sv. Cyrila a Meth., 204 Park Street N. v Hamiltonu a každou druhou neděli v měsíci v 1 h. odpoled. v Sacred Heart Church, 66 Shanley Street v Kitcheneru. Mše se koná za trpící vlast a jste srdečně zváni k účasti.

Česká misie sv. Vojtěcha v Hamiltonu - Josef Šach, kněz.

ve ale nutné pro záchranu civilizace. Kde by bylo lidstvo dnes, kdyby ta civilisovaná část po druhé světové válce nedokázala opustit tehdejší právě vytvořené organizace světového charakteru, když byly zneužívány jednostranně totalitním systémem jako svůj nástroj pro plánovanou nadvládu nad světem. Vytvoření organizací nových jistě nebylo dílem snadným, zachránilo však aspoň tu část svobodného světa, která dnes za tížených, nikoliv však beznadějných podmínek bojuje o svoji svobodnou existenci, od zotročení, kterému část světa podlehla. Právě díky lhostejnosti přihlížejících.

Bude příští rok plynout v dosavadních pohodlně vyježděných kolejkách na úkor práva a svobody ve prospěch totality? Neprodají nakonec určití představitelé svobodného světa totalitnímu systému dokonce i provaz, na kterém by v budoucnu mohli být touze totalitou oběšeni?

NAŠE HLASY

77 Florence Street, Toronto 3, Ontario, Kanada.

Přihlašuji se za odběratele "Našich Hlasů" a přikládám Money

order na kanadských dolarů jako předplatné na celý rok.

Jméno:

Adresa:

Roční předplatné pro Kanadu 6 dolarů. Do USA — 7 dolarů. Do zamořní poštou 8 dolarů. Letecky: USA 10 dolarů, do všech světadílů 14. dol.

PŘECE JEN BYCH RÁD VĚDĚL

Aniž bloudíme, nalezáme nehledané. V čekání - naopak - ztrácíme ji-stotu, divenko s báječnými očima, která jde byla při tom. A přece - přes nehledanost vztahů - jsme ji mi obklopení a jsme za ně povděční. Přiznám se však, že jsem zoufale bezradný, neboť se marně snažím domyslet konec, marně uvažuji co to vše ještě přinese.

Již deset dnů čekám na telefonické zavolání. Deset dlouhých dnů a noci netrpělivě přecházím bytem anebo v blouznivé letargii jsem zabíhám do hlubokého křesla a čekám. Ještě stále neztrácím naději. Obavy, abych nepromarnil svoji příležitost, znásobuje pozornost a uvádí mne do stále bdělého stavu nespavosti a vskutku - odpovídám jen ve vteřinách mrátek, kterým již pátý den neumím zabránit.

V tuto chvíli sedím u okna a dívám se na liduprázdnou ulici. Ještě před několika málo dny pod okny v podivně blouznivém spěchu projížděly - stále stejným směrem - auta a ubíraly se zástupy lidí. Ale pojem probíhající evakuace jako by byl zapomenut v mnohahodinovém jednotvárném hluku projíždějících aut, skřípotu bzd a šoupání bot, ve výkřicích úsečných povelů a šumu vytrvalého deště. Dnes jsem zřejmě jediným obyvatelem tohoto města a s podivně trapnými pocity si to uvědomuji.

Opět a opět беру do rukou papír, vytržený z laciného bloku, na kterém bylo spěšně napsáno drobným traslávým písmem: "Musím to udělat, Ty víš, že to musím udělat! Odjízdim na letiště. Všichni utíkají. Opravdu už tak nemohu dál. Do sedmi dnů zatelefonuji, kde jsem."

Jsou momenty, které padnou na člověka těžce a prudec jako rozstříknuté olovo. Divenko, která jde byla při tom, umíte to pochopit?

A přitom je to tak nesmírně tíživé, když se myšlenky neumějí zastavit na jediném bodě, pevně se zachytit drápky, přisát se k tomu prsu naděje a přelétávají z něčeho na nic, jen tak, nespoutané a v naprostém chaosu, nezodpovědně vůči mému vlastním sebevědomí, ještě doposud nezapřenému já.

Co vlastně, jaký to podivuhodný orloj vymezuje a ohraničuje roky a vteřiny lásky a kdo určuje její míru, ten starořecký zákon metronu? To ale jako by jen zlatý kočár se s námi převrhl, že ustupujeme ke vztahům naprosto věcným, přímým a konkrétním. Náhle jsme - připouštím, že přinucení okolnostmi - věděli co chceme (neboť co nám již vlastně zbývalo než alespoň pomyšlení, že "vím"); poznali jsme svůj konkrétní čas - vždyť vteřiny tloukly a tloukly tak divoce, že se až krev pěníla - věděli jsme, co je příjemné a tak nám bylo alespoň relativně dobře.

A tak již deset blouznivých dnů a noci čekám a jen ty vteřiny mrátek, kterým již pátý den neumím zabránit, rozlácejí náhle znehybnělý svět: zdá se mi že ležím na dřevěné lavičce ve studené cele se zamřížovaným oknem. Bylo již šero, když jsem uslyšel za svými zády kovový zvuk klíče ve dveřích; očekával jsem muže v uniformě, která by měla sloužit příslušníkům cechu klíčů, ale když jsem se otočil, překvapeně jsem vzhlédl, neboť do zeseřelé místnosti vstoupil mladík ve tříčtvrtečním černém plášti moderního střihu. Počal pažičkou aklovku, na rukou rukavice, které si neodložil. Vstal jsem a mladý muž pokývil hlavou na pozdrav: "Byl jsem ustanoven vašim právním zástupcem ex offio a budu vás obhajovat, jakmile skončí šetření o vině. Nemáme příliš mnoho času. S největší pravděpodobností bude řízení zahájeno příští týden."

Jsem nevinný, je to justiční omyl, chtěl jsem říci, ale nebyl jsem s to pronést jediného slova. Muž naproti mně pokračoval: "Váš případ mi byl přidělen před třemi týdny, ale nechťl jsem se s vámi setkat, dokud pečlivě neprostuduji vaše spisy. Ve všech protokolech popíráte svoji vinu. To je lidsky pochopitelné, ale jako váš obhájce musím znát pravdu. Prosím, abyste mi ve všem důvěřoval."

Muž přešel k oknu, otevřel aklovku a vyřal z ní tlustopis v čer-

ných deskách. Rozevřel černé desky a pomalu listoval jednu stránku za druhou, pečlivě a hloubavě a mlčel. Náhle se ke mně obrátil, objemný spis potěžkal v ruce, jako by vážil tíhu viny. Pohled mu sklouzl někam mimo mne a poté mi spis podal. Černé desky byly nadepsány mým jménem, ale když jsem spis rozvřel, zely na mne bílé stránky prázdnotou. Chtěl jsem se podívat nebo alespoň se zasmát, ale muž v černém se na mne obrátil s otázkou: "Jste vinen? Ale ano, jste vinen" - dodal - "ale důvěřujte mi. Váš případ mi byl svěřen a jsem rád, že vás mohu obhajovat. Bude to velmi podivuhodný proces" - a to velmi podivuhodný říkal se zvláštním a jako by laskavým důrazem a pomalu, abych měl zřejmě čas plně pochopit důležitost svého vlastního přelíčení pro tohoto muže. - "proces, který mi jistě udělá jméno. Musíte mi pomoci" - téměř prosil - "Zdám se vám příliš mladý, než abych vám mohl pomoci? Ale ano, přiznávám, nemám ještě příliš zkušeností, ale hovoří se o mne, že jsem dost obratný. A toto je moje první velká příležitost. Opravdu byste mi měl pomoci."

Ale v čem, prokristapána, v čem, myslím si a stále ještě nemohu plně pochopit absurdnost a neslýchanost situace, kterou jsem prožíval a kterou jsem nechápal.

"A nyní" - ukázal prstem na spis prázdných listů, který jsem stále držel v propocených dlaních - "čtěte! Můžete vynechat vše, co není podstatné; nezajímají mne protokolární výpovědi policejních a soudních úředníků. Potřebuji znát pravdu."

Pomalu jsem si sedl na pryčnu, rozvřel spis na první stránce, a po jedné, jako by na jednotlivých pomyslných řádcích vyskakovala písmenka a po jejich fixování v paměti se zase ztrácela. Začal jsem číst.

Četl jsem velmi dlouho ale nepamatuji se, z čeho všeho jsem byl obviňován; nepamatuji se na žalobu, nepamatuji se na své vlastní výpovědi a svědků, jejichž jména jsem četl, ale které jsem neznal, jen si vzpomínám že až do přečtení poslední věty jsem nezvedl hlavu, že jsem se bál podívat, zdali muž v černém stále ještě - a po celou dobu naprosto tiše a nepohnutě - stojí za mými zády, ale docela jasně jsem pocítoval jeho přítomnost. A pak, z velké dálky, jsem slyšel zašeptání:

"Tedy přece jen vinen . . . To asi není příjemné pomyšlení? - a muž se suše zasmál.

Před očima se mi roztočila temně rudá kola. Obrátil jsem se, ale muž, který se představil jako můj obhájce, již za mnou nestál. Pohledl jsem ke dveřím. Byly dokořán otevřeny. Chvilí jsem byl hrůzou bez sebe, strach z neznáma, které mne obklopovalo, zbavoval rozum jakékoliv logiky. Po čele, přes obočí a oči a z pod paží mi stékaly chladné potilky potu. Uteč! Uteč!, zatklouklo mi náhle ve spáncích.

Vyběhl jsem z cely na dlouhou bílou chodbu, páchnoucí lysolem. Proboha, vždyť toto není vězení ale nemocnice! Zřejmě jsem zešlel a internovali mne. A muž v černém byla moje obludná fantazie! Rozběhl jsem se chodbou a bílé kachle mne mrazily do bosých nohou a hrůzné tepání ozvěny mi běželo v patkách. Uvědomoval jsem si, že se obávám pronásledování; utíkal jsem tedy, jak jsem nejrychleji uměl. A jak jsem běžel s očima upřenými na světlý obdélníček, do kterého se chodba někde v dálce zužovala, jasně jsem opět slyšel hlas, tentokrát ženský anebo spíše dívčí hlas, který mne volal jménem a jak jsem tak běžel za tímto vábívým hlasem, spatřil jsem v oslnivě přesvětleném a lesněm prostoru chodby ženskou postavu, oblečenou do uniformy ošetřovatelek. Neviděl jsem ji zřetelně, neboť jsem byl tou obklopující mne bělostí oslepen, ale velmi zřetelně jsem neustále slyšel její laskavé volání. Ach, jaká to hrozná a tímto spásným fantomem. Postava byla někde vpředu, stála nehybně na místě a já běžel přímo k ní, ale ona byla stále stejně daleko jako když jsem ji předtím tak nejasně spatřil, neboť bílé kachle se

mi pod nohama změnily ve sněh, kypřý a vysoký mrazivý sníh, kterým jsem se nadále musel prodírat. A trvalo to velmi dlouho a neustále jsem slyšel její volání, až náhle jsem opět ucítil pevnou půdu pod bosými chodidly a opět jsem ucítil někde hluboko v plicích omamující rychlost. Blížil jsem se tak rychle k postavě přede mnou, že i ozvěna tleskajících nohou o bílé kachle zanikla zřejmě v onom kypřém sněhu, který jsem nechal za sebou. Chodba již nebyla ani bílé kachle ani sněh ale kluzká ledová kra, po které jsem sjížděl. Rychlost se neustále zvyšovala, jen s velkými obtížemi jsem udržoval rovnováhu a postava se neustále přibližovala a když už jsem byl natolik blízko, že jsem docela jasně mohl sledovat pruh ubíhající kry přede mnou až k postavě, oblečené jako bývají nemocniční sestry, a když jsem zřetelně viděl její kontury, ozval se tichý a nebezpečný praskot a bílý pruh ledového běhounu se roztrhl mezi mnou a ní a trhlina se neustále zvětšovala a ona byla na druhém břehu a stále mne volala a já sjížděl už nikoliv k ní ale k černé propasti, která mezi námi byla a to už jsem věděl, že je konec a že se již nezastavím . . .

Prudké zvonění protřhlo sen. Převrhávám šálek vystydlé kávy, jak ve zřetelném chvatu sahám po sluchátku.

"Linka 448616? Čekejte chvíli u aparátu. Snažíme se navázat provizorní spojení. Automatická ústředna je zničena."

V momentu mám ze suchého nakrápělého hlasu v hlavě jasno. Slyším změt francouzštiny, angličtiny a posléze ještě nějaké jiné řeči, kterou nedovedu identifikovat, nekončící dlouhé chvíle naslouchám tomuto zmatení jazyků, až příliš nekonkrétně zapadajících do bývalého ticha. Nervozně si zapalují cigarety. A po dlouhé době velmi vzdálený, téměř nesrozumitelný měkký ženský hlas:

"Haló! Kdo je u telefonu?"
"Ale ano, jsem to já! Kdo jiný . . . Tak dlouho čekám . . . slyšíš mne?"
Z telefonu se ozývá chrčení a prskání. Křečovitě tisknu sluchátko k uchu.

"Ach, to jsem ráda . . . nemohla jsem dostat spojení, čtyři dny se o to pokouším. Prý nějaká vážná porucha . . . Rychle přijed' . . . měla jsem obdivuhodné štěstí s letenkou . . . určitě musíš přijet . . . budu tě každý den čekat na letišti . . ."

Její hlas se stával stále méně zřetelným, jak se ztrácel v dálce. Křičím: "Přijedu! Ale kam! Řekni mi kam . . ."

Opět dlouhé chvíle čekání, ale už se nic víc neozývá, jen ten praskot lánaného roští. A náhle každý milimetr volného prostoru byl naplněn táhlým nářekavým zvukem sirén, bludným vytím, vzduch se rozkmital zbytečnou výstrahou prázdných ulic a pokojů a pomysle jsem si, že je hovor u konce. A zase slyším ve sluchátku nakrápělý a neosobní hlas: "Spojení rušíme. Telefonní okruh se uzavírá pro celý červenec 31 G" a jako na omluvu dodává, "je to na příkaz centra."

Pomalu jsem zavěsil. Několik minut jsem stál a tupě hleděl na oněmělý aparát. Potom jakýsi zvláštní dusivý pocit mne přinutil ke kašli. Jak doznívala ozvěna jaketu rozblázněných sirén, padal se mne i tísnivý strach, který mne na několik překvapivých vteřin ohlušujícího mrazivého řevu svázal drobným předivem. A jak tak se mne padaly vteřiny strachu, jako by dělaly místo nastupující zvědavosti - vyložen sám ze sebe stával jsem se svým vlastním pozorovatelem - a byl jsem úžasně zvědavý, co se bude dít a jak se zachovám v příštích deseti minutách.

"Měl bych jít ven", pomyslel jsem si. "Půdu tomu vstříc, abych to viděl, asi to bude docela úchvatné divadlo. Je to svým způsobem zadostiučinění, že uvidím více, než sami aranžéři této scény. Snad to nebude tak zlé, až to přijde, a je to všechno horší, když na to myslím."

Otevřel jsem okno. Město již zase spalo, ale nervozně jako unavený hazardní hráč. Všeodpouštějící klid, kterým bylo ukolébáno k snění, byl však stále méně pravdivě-

MODLITBA INDIÁNSKÉHO NÁČELNÍKA

DANA GEORGEA

O, Velké Duchu, jehož hlas je slyšet ve větru vání a jehož dech dává světu život, slyš mne!

Přicházím k Tobě jako jedno z Tvých dětí. Jsem malý a slabý. Potřebuji Tvoji sílu a Tvoji moudrost. Dej at' kráčím v krásě! Dopřej mým očím, aby denně viděly nach zapadajícího slunka. Učiň, aby moje ruce si vážily všeho, co Ty's stvořil a aby moje uši slyšely Tvůj hlas.

Dej mi dostatek moudrosti, abych poznal vše, co Ty denně učíš své děti, vše co skrýváš v každém listku v každém kamení.

Učiň mne silným ne proto, abych byl nad jinými, ale abych mohl úspěšně bojovat proti největšímu mému nepříteli - proti mne samotnému.

Připrav mne tak, abych byl každou chvíli schopen jít k Tobě a to v okamžiku, kdy můj život bude dohasínat jako západ slunka.

Učiň, aby můj duch šel k Tobě beze strachu a bez vědomí viny.

DVA SVĚTY

V úterý 14. prosince 1971 shlédli torontští krajané barevný dokumentární polyekranový film o Československu. Film se promítal na tři projekční plátna a byl úspěšný. Týdeník "Naše hlasy" který je producentem tohoto filmu snaží se i na tomto poli informovat veřejnost o Československu, o jeho slavné historii jakož i o současné okupaci. "Naše hlasy" připravují několik filmových představení nejen v Kanadě, ale i v USA. Další podrobnosti, jakož i recenzi filmu přineseme v následujícím čísle "Našich hlasů."

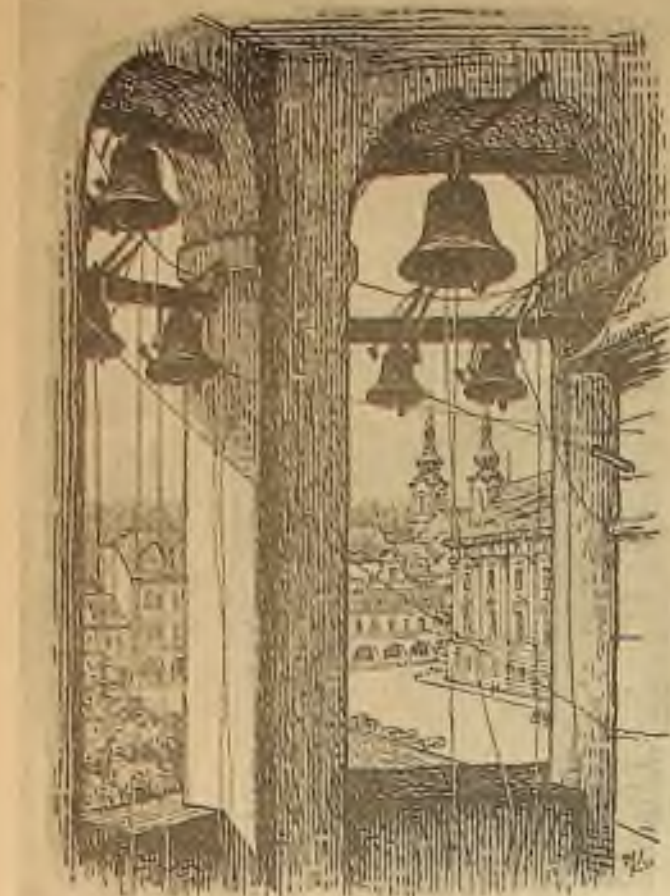
ši, jak se zvedal vítr a stále prudčeji dorážel na okénice pootvěřené do chladivé noci. Pomalu jsem otlékl plášt' a vyšel ven.

Je to zvláštní, že přes pokročilost věků, přes pochopení filosofických abstrakt a ovládnutí páček a knoflíků světových dějin - to jest to, co nazýváme obecně civilizací - ještě stále cítíme pachut' zeminy, z které jsme vyrostli a již jsme poznamenaní. Na ulici, kterou jsem procházel, jsem velmi jasně rozpoznával právě tuto kořenitou zemitou pachut', mohl jsem ji velmi dobře rozlišovat. Jako bych vrůstal do samé podstaty lidství, jako bych náhle chápal - plně a s podivem - proměnu kamene do dlažebních kostek, proměnu vyrůstajících výhonků do prostých hohlovaných lavič.

Nepřelo již, přesto dešť visel ve vzduchu. Vdechoval jsem vítr, nasycený těžkým vlhkem, když jsem krácel beze spěchu po zvrásněných dlažebních kostkách vstříc nejasnému měsíčnímu svitu, který jsem spíše tušil za hradbou nakupených mraků s vyniklými zesvětlanými obrysy na temném pozadí prostoru bez hvězd. Zachvěl jsem se chladem a zvedl límec pláště.

A pojednou jsem to slyšel. Kdesi z velké dálky ke mne doléhal vysoký tón přetížených motorů a podivný svist, který je následoval, a který se velmi rychle blížil, až byl

PRIJÍMÁME OBJEDNAVKY:
na vánoční kachny, husy, krocany,
a pražské šunký
PRVNÍ PRAŽSKÉ UZENÁŘSTVÍ
Toronto: 364 1787
Guelph: 822-4959

NA NAŠEM GRUNTĚ

NA VANOCE VZPOMENEME LORETANSKE ZVONEČKY

Na Hradčanech posvátných každému Čechu, najdete jemnou a milou stavbu, svatyni Panny Marie, hradčanskou Loretu. Je to řada kapli, ozdobených chodů, sousedí a věží architektonicky zladěných v jeden harmonický celek. Uprostřed loretánského nádvoří se zdvihá posvátná Loretánská chýše. Posvátná Loretánská chýše na Hradčanech, zvaná též Svatý Domeček, je věrnou kopií italské Lorety. O této zajímavé legendě praví se, že byla přibytkem svaté Rodiny v Nazaretě. Když se však nevěřící zmocnili Svaté země, andělé přenesli posvátný domek přes Dalmácii do Itálie, aby jej uchránili před znesvěcením od nevěřících. V každém případě účta k svaté Rodině, účta k Panně Marii Loretánské se šířila. I naši předkové poznali, že řádná křesťanská rodina je základem života národa, a proto s tak velkou láskou a obětavostí stavěli po české zemi Loretánské Chýše.

Nejslavnější z těchto chýší u nás je hradčanská Loreta. Na světě je mnoho Loretánských chýší. Ale onen stavebně líbezný harmonický celek je pouze jeden. Neboť onen komplex kaplí, soch, krytých cho-

deb a věží, seskupených kolem Loretánské chýše, je jediný na celém širém světě a činí Loretu typickou pražskou. Loreta je proto tak jemným výrazem lásky a úcty umělců k Matce Boží.

L. P. 1626 byl položen péčí šlechtěné paní Benigny Kateřiny Lobkowiczové, manželky Viléma Popela z Lobkowicz, tehdejšího kancléře země České, základní kámen Loretánské chýše. Stavba byla svěřena vládkému staviteli Giovanni-mu Baptistovi Orsému. Roku 1631 posvětil kapli, zdobenou zevně sgrafity, církevní kněz kardinál Harrach. Protože svatyně nemohla vyloučit všechny věřící, kteří s důvěrou přicházeli k Máti Loretánské, šlechtěná zakladatelka zřídila kolem loretánské svatyně krytý ochoz. Tak byli uchráněni před nepohodou i ti, kteří se do kaple nedostali. Ačkoliv po smrti ctěné paní zakladatelky pražští měšťané i bohatá šlechta se starali o stavbu Loretánské svatyně, přece zůstane ctí a zásluhou knížecího rodu Lobkowiczského před Bohem i lidmi, že hlavně on pečoval s knížecí štedrostí o svatyni Máti Boží Loretánské.

Po smrti šlechtěné zakladatelky stala se ochránkyní Lorety paní Alžběta Apolena Lobkowiczová, rozená hraběnka Tilly, jejíž péči byly

roku 1662 v krytých chodbách postaveny tři kaple, a to: narození Páně, svatého Františka Serafinského, svatého Antonína Paduánského. Šlechtěností též paní roku 1664 sgrafita na posvátné chýši byla nahrazena štukovou výzdobou. Jacopo Agosta z Prahy, Jan Colomba a zvláště Bartolomeo Cometa, mistři štukatérští, vyjádřili postupem času svým uměním na stěnách posvátné chýše život Panny Marie.

Uvnitř posvátné Loretánské chýše trní ve stříbrném výklenku Loretánská Madona snědé tváře. Stříbrný trůn Panny Marie byl zhotoven r. 1684 štedrostí Markéty Apoleny hraběnky Kolowratové.

Za patronátu Václava Ferdinanda Popela z Lobkowicz byla postavena v ochozu roku 1685 kaple svatého Starosty, roku 1687 kaple sv. Anny a roku 1691 kaple svatého Kříže a svatého Josefa. L. P. 1694 byla porýžena nákladem pražského měšťana Eberharda z Glauchova loretánská zvonková hra. Zvonečků je 27 v tónech 2 1-4 oktávy. Váží celkem 15q a stály 15 tisíc zlatých. Zvonečky ulil v Amsterdamě mistr Claudius Fromin. Mechanickou zvonkovou hru sestavil pražský hodinář Petr Neumann. Zvonkovou hru uvádí každou hodinu v pohyb mechanika, spojená s hodinovým strojem. Zvonečky hrají píseň "Tisíckrát pozdravujeme Tebe". Kromě toho na věži loretánské je umístěna klaviatura, na kterou lze hrát jako na klavír a doprovázeti jakoukoliv píseň.

Šlechtěná paní Markéta hraběnka Valdštýnová, rozená Černínová z Chudenic, se zasloužila na počátku 18. století o přestavbu a výzdobu kostela Narození Páně. Filip vévoda Zaháňský získal geniální stavitelce otce a syna Dienzenhofery, kteří postavili ono jemné průčelí Lorety, postranství před Loretou upravili a ozdobili balustrádou se soškami anděličků. V letech 1746-47 bylo postaveno v nádvoří první poschodí v podobě arkádové galerie. Mistři Dienzenhoferové zladili přestavbou stavební komplex Lorety v jeden hlavní celek, který tolik těší duši i srdce člověka.

Na poděkování za vyslvení prosb věnovali šlechtěni naši předkové Panně Marii Loretánské nejen své umění, nýbrž i rodinné skvosty. Tak během století vznikl pověstný poklad Panny Marie Loretánské, který je nejcenějším v Evropě. Hlavním klenotem v pokladu je diamantová monstrance, okrášlená 6222 diamanty, které věnovala Madoně Loretánské hraběnka Ludmila Eva z Kolowrat.

Pražská Loreta je perlou barokního umění, neboť mistři všech oborů, jako Brandl, Rainer, Kern, Bruderle, Jackel otec a syn Dienzenhoferové a celá řada jiných ozdobili loretánskou svatyni svými díly. Loreta je pomníkem zbožnosti a úcty našich předků k Panně Marii Loretánské, - to nejvzácnější co měli, věnovali velebné Matce Boží.

Radostné Vánoce všem čtenářům "našeho gruntu" přeje

Jan KALLA

Zaplatil jste předplatné na N. H. ?

VÝBORNÁ ČESKÁ KUCHYŇE V TORONTĚ

Chcete-li se dobře a levně najísti po staročesku, zajďte si do krajanské restaurace na 322 Queen Street W. ke krajanu Tydírovi. Tel. 368-5106. Mimo jiné: bramborové placky jako od mámy ve staré vlasti. Nevěříte? Zajděte tam a dáte mi za pravdu!

470 COLLEGE ST.

L LUNSKÝ OPTIK

Prohlídky očí

Zhotovení brýlí

Prvotřídní kvalita

Hovoříme česky

WA 1-3924

AUTOŠKOLA

Učíme řídit v češtině a v angličtině.

Licensed - TORONTO. Tel. 536-7031 Volejte 531-4703 po 6 hodině večer

Prock Insurance Agency Ltd.

Pokryvačské a klempířské práce,
provádí

AUTO - POZAR - OBCHODNÍ

URAZOVÉ A ŽIVOTNÍ POJIŠTENÍ
102 BENSON AVE., TORONTO 4

Tel. off., 651-7837

Res. 491-9873

PRAŽSKÝ HODINÁŘ

VÁM OPRAVÍ HODINKY
RYCHLE A LEVNĚ

Volejte kdykoliv na tel. č. 7-7-8688.

428 Deloraine Ave. Toronto 12

VÝLET DO PRAHY POUZE

Reservovat 3 měsíce předem!

EVROPSKÁ LEKARNA POSILA

LÉKY DO ČSSR

AIR & OCEAN HILARY'S DRUG STORE

TRAVEL CENTRE LTD.

341 BATHURST ST.

TORONTO ONT.

1 ADELAIDE ST. E.

TORONTO 1.

Tel: 363-8888

Vede: L. NOVÁKOVÁ

Telefon: EMpire 8-1059.

RYCHLE A PŘESNE DODANÍ

KRAJANSKÁ RESTAURACE

THE MOUNTAIN * HUT

67 HAYTER STR.
TORONTO 1
Telefon: 364-0972

První ul. jižně od rohu College a Bay. Zve a nabízí Vám bohatý výběr naší domácí kuchyně. Otevřeno denně od: 11:00 do 11:00 p.m. V sobotu od 12:00 a v neděli od 6:00 do 11:00 p.m.

KENNEDY TRAVEL BUREAU LTD.

296 QUEEN ST., WEST, TORONTO 2B, ONTARIO

Levné lety do EVROPY

O další informace volejte nebo pište

DANA NOHAVICA, Asst. Manager

362-3226

NEJLEVNĚJŠÍ LETY DO CELÉ EVROPY

SMENARNA CIZÍCH VALUT, DARKOVÉ BALÍČKY

UREDNÍ PŘEKLADY

HOVORÍME ČESKY A SLOVENSKY

WORLD TRAVEL SERVICE LTD

258 COLLEGE ST. (roh Spadina),
Toronto 130, Ont. - tel. 922-4161

JEDINÝ ČESKOSLOVENSKÝ RESTAURANT V MONTREALU

NOVĚ OTEVŘENÝ

RESTAURANT MORAVA

DOSTAVENÍČKO VŠECH, KDO MAJÍ RÁDI DOBRŮU KUCHYŇI

Českou - Vídeňskou - Maďarskou i jiné...

VEPRO - KNEDLO - ZÉLO... VÍDEŇSKÉ RÍZKY

SZEGEDINSKÝ GULÁŠ, atd., atd...

Za nejnižší možné ceny v Montreale! - Otevřeno po celý týden!

J. SKOTÁKOVÁ, maj.

26 PRINCE ARTHUR WEST (u St. Lawrence) - TEL. 349-0191

Cena knihy 5.50 dol.

Konec demokracie -
Fakir Ben Adini -
Praha dvou světů -
Smrt číhá v průsmyku -
Z Beskyd na popravě dvůr -
V záři reflektorů -
Trestnice Bory -
Pod maskou clowna -
Monstrózní procesy -
Jáchymovské peklo -
Pod podvozkem letadla -
Leopoldov pevnost ztracených -
atd.

to jsou názvy kapitol z reportážní knihy Milo Kominka

I POD OBLOHOU JE PEKLO
která je už v prodeji. Posud te sami, zda titulky odpovídají obsahu a kupte si knihu ještě dnes.

"N A Š E H L A S Y" 77 Florence Str. Toronto 3, Ont. Canada.

Objednávám knih(u) přikládám šek (Money order) dolarů.

Jméno :

Adresa :

Generální zastoupení pro Švýcarsko:
"OUR VOICES" POSTFACH 183, 4005 BASEL 5.

(Pokračování.)

"Pro? Proč jsi...?" vyrazil zlobně otázku, která však zůstala nedokončená.

"Sedni si!" křikl na Capa Abijah Crabe ze svého místa.

V tom okamžiku vyrazila z pozadí skalních útesů dlouhá kanoe, obsazená dvanácti Indiány. Divoši se všemožně snažili přiblížit se k lodi. Abijah zvedl svou pušku a po krátkém míření vystřelil přímo proti kanoe. Přední Indián pustil pádlo z ruky a strhující se sebou dalšího divocha zmizel ve vlnách. Leč to již i další veslaři zasáhli v boj zahájením palby proti indiánské loďce. Také Cap se k boji připojil a jeho rána smetla do vln dalšího Indiána. Za chvíli byla prázdná kanoe unášena proudem a hladině řeky se neukázal ani jediný z Indiánů. Capův červený kohout zatřepetal křídly a jeho kokrhání znělo nad řekou jako hlas polnice, oznamující konec boje.

"Ty, tam s tím kohoutem! Polez za mnou nahoru! Polez!" nařídil kapitán Crabe ostře!

Cap se bez váhání zvedl a vystoupil na střešku kabiny, kde Abijah stál u svého kormidla jako vtělený boh pomsty. Kapitánův štětinatý vous se pohyboval jako tykadla velkého brouka, jeho oči plály opravdovým hněvem.

"Je toto tvoje první cesta dolů po řece?" otázal se Abijah.

"Ano, první cesta!" určitě odpověděl Cap.

"Myslel jsem si to. Proto si sedni a vyslechni moje malé vysvětlení!" méně přísně mluvil Crabe.

"Mohl bys mluvit trochu lidštěji?" směle se tázal Cap.

Kapitán sklopil oči a zaváhal na chvíli. Pak hlasem ne tak ostrým vysvětloval: "Není tvoji chybou, že jsi se po prvním výstřelu rozhněval. Nebyli jsme v tom lepší ani my, když jsme se prvně plavili touto částí řeky. Jsi jistě zvědav, proč bylo na onoho bělocha vystřeleno, proč byl doslovně ubit. Ten běloch, kterého Kentačan skolil byl renegátem nejhoršího zrna. Chtěl nás tím svým voláním o pomoc přivábit ku břehu, aby umožnil jeho kamarádům - Indiánům - přepad naší loďce. Děje se tak obvykle v těchto místech, ba dokonce v celém povodí řeky. Proto si pro příště pamatuj: Nikdy, za žádných okolností neber na loď člověka, který na tebe z břehu volá, byl by se živým Bohem zapřisáhal. Nikdy nezastavuj, ale také nepřekážej jiným, kteří mají o tomto kraji lepší zkušenosti a lépe ví, co je nutno dělat!"

"Rozumím!" řekl mírně Cap. "Ne uškodí však nikdy, dostane-li člověk ponaučení pro další život. Děkuji ti. Ale vysvětl mi ještě, co znamená ten název Cave-in-Rock?"

"Cave-in-Rock je velká jeskyně ve skále. Jeden její východ vede přímo na hladinu řeky, druhý pak,

výše položený, do kraje na břehu. Je to místo, kde se pravidelně zdržují říční piráti - renegáti a Indiáni kmene Cherokeeů a kde se obvykle dělí o svůj lup. Ano, o lup, který bez milosti ukradou důvěřivým plavcům, kteří se smílovali nad podobným nešťastníkem na břehu a přiblížili se ku vchodu do jeskyně. Budeš muset se plavit po řece vícekrát, abys poznal všechny její základy a pochopil, že útrpnost a důvěřivost se zde vůbec nevyplácí."

"Ted' vidím, že máš pravdu, a děkuji ti za poučení." mírně a s odvěkem řekl Cap a hluboce sklonil hlavu.

Když se veslař vrátil na své místo, našel svého kohouta pohodlně usazeného na horním okraji svého sedadla. Kohout přivítal svého pána spokojeným kvokáním, málo si všimajíc kreolského veslaře, který z kohouta nemohl oči spustit.

"Je to kohoutek štěstí," řekl konečně kreol měkce. "Ještě se nám nestalo, abychom propluli kolem Cave-in-Rock, a měli takové štěstí jako dnes. Vždycky jsme měli na palubě někoho zabitého nebo těžce raněného. Ano, je to kohoutek štěstí!"

Cap Gitchie se chopil svého vesla a se spokojeným výrazem ve tváři pustil se do veslování. Zřídka kdy si předem osnoval plány nebo představy o tom, co bude dále, kam zamíří nebo co podnikne až se dostane na místo, kam se právě vydal. Nyní však viděl, že život na řece není tím nejhorším životem. Nikdy netoužil po tom, aby zadní část svých kalhot rozedral o židli v nějaké zatuchlé kanceláři, nebo se nechal uvázat jako pes k boudě, kde by nenašel nejmenšího vzrušení.

"S čím se ještě na této řece setkáme?" otázal se Kentačana.

"Se vším, co činí život zajímavým!" s úsměvem řekl Kentačan. "Jsou zde piráti, válečné výpravy Indiánů, hadi, pískové překážky, různá živočišná i lidská havěť,

zkrátka, je to neobyčejně živá řeka. Podobá se životu člověka v divočině."

Červený kohout se již usadil na opěradle za Capem. Zřejmě byl s vývojem věcí naprosto spokojen. Kentačan se na kohouta díval s ne malou láskou. Vzpomínal si, jak před dvěma lety po první brázdě hladinu této řeky a jak tehdy živelně toužil po tom, aby na lodi byl nějaký živý maskot, na něhož bylo by spoolehnutí, že lodníkům přinese štěstí. Nikdo se nemůže divit tomu, že říční plavci, právě tak jako jiní lidé, žijící ve volné přírodě, jsou ve svém denním životě krajně pověřiví, že zpravidla dávají přednost viditelnému znaku štěstí před neviditelným Bohem.

Tehdy, před dvěma lety - bylo to právě v Louisville - táhlo jej něco ne odolatelně k řece a jejímu životu. Mohl stejně zamířit dolů do Eddysville, ale cosi vnitřního jej od toho odradilo, i když byl již v tomto směru nakročen. Po dvou dnech se dověděl, že výprava, s níž měl cestovat, narazila na válečnou výpravu Indiánů a byla do posledního člověka vyvražděna. Stále se nemohl ubránit myšlence, že kdyby nebyl uposlechl vnitřního hlasu, jeho skalo by dnes zdobil stan nějakého toho Indiána.

"Ani nevím skutečně proč, ale jsem nesmírně rád, člověče, že jsi se k nám přidal a že máš s sebou toho ptáka," řekl Capovi.

Cap se spokojeně usmál. Byl také rád, že má vedle sebe takové spolehlivé druhy.

Po dvou dnech zakotvila "River Belle" v menší zátocce, aby v klidu přečkala noc. V zátocce kotvilo již několik lodí. Byly to plavidla směřující dolů po proudu i nahoru, pro nový náklad. Cap jich napočítal 25 a se stejným zájmem hleděl na skupinu lidí, odpočívajících na břehu kolem táborového ohně. Část jich připravovala večeři, část se bavila tancem při podivné hudbě. Vlastně

se to fidlování na housle ani hudbou nazvat nedalo, ale houslista se stejně více podobal říčnímu pirátu než-li budoucím upokojnému osadníkovi v nové zemi. Státní zálesák opustil kruh svých přátel a přiloukal se na palubu "River Belle". Když spatřil Capova kohouta zasvětil mu oči jako dva uhlíky.

"Kdo je majitelem toho ptáka?" tápal se s nemalým zájmem.

Cap se klidně přihlásil.

"Sázím, že můj kohout je lepší než-li tvůj!" vyrazil s hrdoostí cizinec.

"Co sázíš na svého kohouta?" otázal se Cap.

"Všechno so mám. Balík bobříků, kožešin, vepřovou kýtu a soudek vína!" zněla nabídka.

Cap sázku přijal. Jeho rudý kohout byl lepší. Vyhrál...

IV.

Během následujících několika dní teplota značně stoupla a hladina řeky poklesla. U břehů se ukázaly měřliny a nánosy, nesoucí znaky všeho, co proud řeky unášel. Kusu dřev, kmene stromů, zahnuvající vraky lodí, páchnoucí mršiny bisonů, velké i malé mrtvé ryby, různá utopená zvířata, zkrátka vše, co řeka na své dlouhé noulí stačila uchvátit. To vše válelo se v bahně u břehů a plnilo okolní vzduch neuvěřitelným zápachem.

Kentačan pozorující tu spoušť, obrátil se ke Capovi a řekl: "Vidíš, co řeka vyplavila? Možná že dřív nebo později budou li muži, ženy a děti, kteří se sem za novým domovem derou, také v tom bahně kolem řeky."

"Nevěř na duchy, nářetoli!" zasmál se Cap. "Znám té jako nepoddatelného optimistu a proto jsem přesvědčen o tom, že tebe nic takového stihnout nemůže."

Naslouchající Irčan se hlasitě rochechtal. Také kreol se vesele nadoval na Capa a usmál se spokojeně. Úsměv zahrál i na tváři kapitána Craba, sedícího u svého kormidla na střeše kabiny. Také on bdělivě pozoroval břehek řeky a neušlo mu nic, co stálo za povšimnutí. Plavil se tímto smutným proudem mnohokrát a ještě se nestalo, aby našel řeku v téměř stavu, jak ji viděl při minulé plavbě. Vždy tu byly změny. Nánosy a ostrůvky v místech, kde před tím byla ukrutná hloubka a naopak, bývalé ostrůvky a nánosy, dávno odlavené na jiná místa. Mississippi byla skutečně proměnlivou řekou, neklidnou, stále se nokoušící o změnu svého korvta. Byla jako ten lidský život. A jak Abijah Crabe vzpomínal, před jeho duševním zrakem vynořil se celý jeho bývalý život.

Bylo tomu opravdu dávno, před mnoha a mnoha lety, kdy on žil klidně a spokojeně v nerušeném prostředí Philadelphie. Byl učitelem na tamní škole a staral se nejen o svoji rodinu, ale i o hlouček jemu svěřených žáků. Bylo to před poslední hroznou válkou. Jeho představy o světě byly tehdy zcela jiné než jsou dnes. Tehdejší jeho svět byl klidný, mírumilovný, bezpečný. Pevně věřil, že mu zbude dostatek času i hmotných prostředků k tomu, aby svou dceru a dva syny mohl poslat do Anglie, či do Francie k dokonalému vyškolení. Odcházel každého rána z poklidného domova s myslí spokojenou a vrátil se večer k ženě a třem dětem s pevnou vírou, že klid a mír jeho rodiny nikdy nebude porušen.

To vše prožíval před tím, než se krajem přehnala vlna válečná a hrůza náказы.

Po válce o neovlivnost stál tu sám jako ten kůl v povaleném plotě. Žena i děti zahynuly. Bylo pro něho holou nemožností, aby zůstal tam, kde každý kout, každá půl země připomínala jeho někdejší rodinné štěstí a klidný život mezi nejdražšími.

Pokračování příště.

UPOZORNĚNÍ

Vydavatelství Našich hlasů upozorňuje své čtenáře, že další číslo vyjde až 8. ledna 1972. Všem našim čtenářům děkujeme za prokázanou přízeň a podporu.

Milo Komínek
vydavatel

V KANADĚ SE PRÁCE

NEZASTAVÍ,

SPOJÍ-LI SE RUCE K DÍLU

Federální vláda dává k dispozici 498 milionů dolarů na řadu speciálních programů, jejichž účelem je opatřit zaměstnání kanadským občanům. V této výzvě vám vysvětlujeme o čem jde v zamýšlených programech.

SPOLUPRÁCE S JEDNOTLIVCI

Obrácíme se k vám s výzvou, abyste buď z vlastní iniciativy, nebo cestou místní obecní správy, místních organizací, nebo veřejně prospěšných skupin, předložil návrhy, které by se hodily pro náš Program Místní Iniciativy. Ku příkladu, můžete mít zájem na založení střediska pro opatrování dětí ve vašem městě, nebo na organizaci jiných veřejných služeb, jež by prospěly vaší obci a přispěly k jejímu životu.

Dále je to Program Školení během výkonu zaměstnání, jehož cílem je získat v rámci obchodního a průmyslového podnikání, další pracovní možnosti pro osoby bez práce.

Máte-li základní znalosti v některém oboru, můžete je prohloubit dalším školením v rámci Programu Školení pracovních sil v Kanadě (Canadian Manpower Training Program), jenž byl námi k tomu účelu rozšířen.

SPOLUPRÁCE S OBCHODNÍMI
A PRŮMYSLOVÝMI PODNIKY

Jiný náš program se týká daňových dobrodělů nebo přímých finančních odměn zaměstnavatelům, kteří budou ochotni najímat pro své podniky absolventy Programu Školení během výkonu zaměstnání.

SPOLUPRÁCE S OBECNÍMI SPRÁVAMI

Shora uvedený Program Místní Iniciativy Vám dá příležitost podporovat a podněcovat náměty obecní správy, jejichž účelem je vytvářet nové pracovní možnosti pro osoby, které ve Vaší obci nemohou nalézt zaměstnání.

SPOLUPRÁCE S PROVINCIEMI

Shora uvedený Program místní iniciativy bude těsně zapadat do programu provincií. Stejně tak i program federálních-provinčních půjček na podporu vzrůstající zaměstnanosti. Urychlíme schvalování hypotek prostřednictvím kanadské korporace pro hypotekární zápůjčky a domovní výstavbu (Canadian Mortgage and Housing Corporation), abychom uvedli do proudu stavby projekt obytných domů, studentských kolejí a čistících zařízení pro stoky.

Budeme též poskytovat půjčky na stavby objektů pro umístění výstav nejrozličnějšího druhu, veletrhů a obchodních podniků.

SPOLUPRÁCE S FEDERÁLNÍMI PODNIKY

Z naší strany se vynasnažíme, aby se vám dostalo více pracovních možností v oboru udržování a zlepšování veřejně prospěšných podniků, které jsou pod správou federální vlády.

KDE SE SBIHAJÍ VŠECHNY PRAMENY
TÉTO AKCE

Základem je vaše ústředí pracovních sil pro Kanadu - Canada Manpower Centre. Potřebujete-li radu a pomoc pro kterýkoli program, jenž se podle vašeho soudu hodí pro vás, nebo vaši obec, spojte se s vaším místním ústředím pracovních sil - Local Manpower Centre.

Zapojíme-li se všichni do společné akce, celá Kanada bude hušit práci.

V KANADĚ SE PRACUJE

Manpower
and ImmigrationMain-d'œuvre
et Immigration

Otto Lang, Minister

Otto Lang, Ministre

VOLÁNÍ VÍRY

Bože, Ty přece znáš svůj svět, vždyť jsi jej stvořil! A proč? Pro blaho a radost svobodného člověka. A dal jsi Syna svého, jehož vzkrášení vydobylo nesmrtnost duším ostatním. Byl to velký den, kdy Tvůj Syn přemohl pouta smrti a vyšel z hrobu. Od té doby máme představu ráje, který byl příslibem spravedlivým.

Přes tisíc let Tě český národ vzývá, při modlitbách před Tebou se vroucně sklání, aby mu Tvá svatá vůle byla milostiva, přinesla mu svobodu a stále požehnání.

Bože, Ty znáš zlo jako protiklad své svaté vůle, znáš tmu jako protiklad světla, které se šíří od Tvého trůnu, a znáš také taktiku politiků, kteří ve jména nového opojného hesla, komunismu, vypracovávají nový systém na zotročení celého světa. Ty slyšíš nářek lidí, kteří ještě dnes, v době, kdy mnoho lidí předpokládá, že demokracie je samozřejmostí, trpí v žalářích a jsou mučeni pro svou víru, nenáviděnou komunistickými politiky.

Nenech Rudé panstvo svůj lid ubíjeti, zato vyslyš nevolníků naléhavé hlasy, zachraň před mučením jak starce, tak děti, veď je schůdnou cestou k břehům věčné spásy.

Bože, Ty který znáš nevěrce, kteří jakožto pomocníci rudých zloduchů rozprádají po české zemi neviditelná, ale zrádná vlákna nevěry, aby se do nich nezkušený člověk zamotal a zůstal spoután strachem. Ty lépe než my rozumíš, proč bylo dáno tak mocné slovo těm, kteří odstraňovali kříže, obrazy Ježíšovy, v Praze strhli sochu Panny Marie a rozpoutali tak peklo ještě za života:

K Tvému trůnu žalobu dnes všichni podáváme na všechny, jimž Karel Marx byl kdysi dražší než náš Pán, a v myslí hořkost máme, na každého, kdo chce pohřbit volný život v zemi naší.

Bože, Jenž znáš smyčky krutých loveců, kteří pohrůzkami nebo úlisnými slovy házejí po lidech jako lasem, plení vesnice, rozvážejí lidi do táborů, mučí těla i duše, osazují zmučenými nuzáky pusté kouty Sibíře:

Rozptyl v Čechách hady s rudou vlajkou v tlamě, kteří v děrách číhají a s tělem uštknou duši, rozptyl jeď, jenž prostupuje unavené rámě, zastav potopu, již mysl naše tuší.

Bože, Jenž znáš temnou mysl našich prodaných politiků, kteří v nejtěžší chvíli prodali národ za třicet stříbrných, znáš i temné kobky jejich špinavých myslí, znáš i bolševické přísluhovare, kteří taktiky uprchli do ciziny, ale nevzdali se svých pekelných emblemů, totiž kladiva a srpnu a i zde proti našemu odporu pomlouvají vlast a šíří lži:

Víme, že jen na ně hrozná vina padá, Ty znáš jejich hříchy stále zapírané, výstrahou nám budiž jejich vlastizrada, ta káž jednou na hranici k jejich hanbě plane.

Bože, Jenž znáš osud českých exulantů, kteří si jako poklad v duši zachovali svoji cyrilometodějskou víru, zůstali věrni Tobě, Tvému Synu, s úctou padají na kolena před Matkou nebes, důvěřují ve svatého Otce a důvěřují i v dobrého ducha našeho depláného národa: Vrať jim svaté kouzlo jejich dědičného kraje, jemuž kdysi svatý Václav vládl jako kníže, v srdci zahoj staré rány, navrať jim jas máje, aby vděčností svou byli Tvému duchu blíže.

Bože, Ty který ve své moudrosti vidíš i do sklipků našich poraněných duší, znáš bolest vlastenců, kteří i v cizině poctivě bojují pro blaho českého národa a jeho duchovní osvobození, kteří vítají každý paprsek světla jako Tvoje blažené poselství:

Smiluj se nad zemí, vlastní věrných Chodů, jež prožívá hrůzy dosud nevidané, nechť lid nepoddá se v boji za svobodu, navzdor zradě s Kremlem kdysi dojednané.

Bože, Jenž tak dobře znáš hrůznou podobu každého, kdo se skrývá v rudém zakuklení, kdo z tyranů dělá modly, z vrahů hrůdy, ze zločů anděle a z katů ušlechtilce. Znáš co je pod maskou obličeje u lidí, kteří nemají vlastní, nýbrž jen d'álovu duchovní podobu:

Zachraň naše tradice a svaté chrámy, domovy a školy jedem vykropané, po vítězném boji zůstaň v Čechách s námi, ať nám vzkvete znovu štěstí uloupené.

Bože, Jenž znáš ziskuchtivé obchodníky omamnými jedy, hmyz, který roznáší po povrchu země zhoubný pyl oplzlosti a alkoholismu dýky, které probodávají pospolitost rodin jako neblahý terč a otupují mysl mládeže:

Zahřmi nad světem, aby si uvědomil Kremlu hroznou apokalyptickou zkázu, aby poznal svoji slepotu a omyl, hrůzy lidomoren Sovětského Svazu.

Bože, Jenž znáš hříšné plány válečných dobrodruhů, kteří využívají válečných útoků, aby dobyli cizích území a zotročili lid která ta území dobývá znáš i celou hrůzu lidí, kteří svůj domov ztrácejí a s ním i onu láskyplnou pevnost země, po níž kdysi kráčeli:

Nedej, aby se nepřátelům podařilo v uloupených zemích udržet svou vládu, dej by slunce svobody všem zazářilo

a lid ztrestal krádež, násilí i zradu. Bože, Ty přece tak dobře znáš mysl falešných vůdců, živých proroků, znáš prohanost holubice míru, divných ptáků, kteří se tolik liší od

holubice, jež kdysi kroužila nad pokřtěným Kristem:

My už dneska s touto cháskou pohrdáme, nevěříme jejich znakům, mylným znamením, až si národ bolševická pouta jednou zláme, z papírových znaků bude stoupat dým.

Bože, Jenž znáš minulost stejně jako budoucnost, dej dar moudrosti a požehnání Ducha svatého příštím vůdcům českého národa, dovol, aby duchovní odkaz a síla zesnulého kardinála Josefa Berana spočinuly nad jejich hlavou, dej jim inspiraci, aby se poučili z kardinálova utrpení:

Vrať národu svobodu a lidská práva, uhas zhoubný plamen sovětského pekla, český lid Ti dodnes věrnost zachovává, nezmůže nic proti Tobě rudá cháska vztekla.

Josef V. Tománek:
(New York, červen 1971)

OKOLO TYDENÍKU

Není tomu ještě tak moc dávno, co uprchlíci dostávali z našeho vyslanectví zadarmo tiskopisy, zvoucí k návratu a vychvalující rái doma. Několik let se tak již neděje. Některé exilové listy se však pomáhají udržet na životě inzercí Tuzexu, neboť Tuzex platí více než normální ostatní inserenti.

Stojí za to mít účtu i vztah k listu, jenž žije poctivě z předplatného svých čtenářů. I vážit si jeho inserentů. Obvykle za takovým listem stojí vydavatel, jenž udržuje časopis za cenu odhodlání jíst třeba i holýma rukama se země. Nenutíme jej k tomu a zaplaťme předplatné. Zaplaťme dluh, ať se nemusíme za upomínku stydět... Že nám chodí něco, za co nás platí vlastně někdo jiný...

VÝBORNÉ BYLINNÉ ČAJE

Připravené pod kontrolou farmaceuta podle evropských osvědčených receptů:

Zaludeční čaj, projímavý čaj, starší čaj, nervový čaj, směs proti bolestem hlavy čaj proti nachlazení, čaj pro děti proti nadýmání, jaterní a žlučnickový čaj, směs heřmánku a lipového květu pro chuťově příjemný čaj.

Rovněž přípravky pro oplachování vlasů - udejte barvu vlasů a bylinné přísady do koupele.

Váha: 4 oz. Cena \$2.25 -šek, money order-. Ontario residents přiložte prosím 5 procentní taxu. Naše sportovní oddělení dodá kvalitní, spolehlivé, přesné ZERANĚ BRNO - brokovnice o-u ZH 301, Kozlice ZH 304, brokovnice o-u Brno Super, kulovnice ZKK, malorážka 5 tiranné a automatické. Novinka - kulovnice FOX cal. .222 Rem.

Uvedené zbraně a dalekohledy dodáme s 5-10 procentní slevou.

DEVARON Health and Sport
P. O. Box 818
Woodstock, Ontario

Kanadské největší a nejlépe specializované obchody
EVROPSKÉHO MASA A DELIKATESNÍHO ZBOŽÍ

v jedinečné kvalitě, největším výběru a konkurenčních cenách

tip-top MEATS

DELICATESSEN

KAŽDOTYDENNÍ SPECIALITA
1727 BLOOR ST. WEST

naproti stanici podzemní dráhy
YORKDALE SHOPPING CENTRE
FAIRVIEW MALL
SHEPPARD AVE. - DON VALLEY PARKWAY
ZIGGY'S AT SHERWAY GARDENS
Queen Elizabeth and Highway 27

NOVÉ CENY

JETEM DO EVROPY A ZPĚT

J I Z O D \$ 293 -
VESELY & GREBEN
TRAVEL AGENCY
360 BATHURST STREET, TORONTO 2B - TEL. 363-4366

AT CESTUJETE KAMKOLI. OBRATTE SE S DŮVĚROU
NA NAS OPATŘIME VAM LODNÍ LISTKY NEBO
LETENKU ZA NORMÁLNÍ CENU

ALEX A. KELEN LIMITED

POUŽIJTE NASICH SLUŽEB PRI CESTOVÁNÍ DO STARE
VLASTI SLOUŽIME KRAJANSKÉ VEREJNOSTI
OD ROKU 1925

BEZCELNÉ BALÍČKY DO CELÉ EVROPY
1467 MANSFIELD ST., MONTREAL 2. QUE.
TELEFON 842-9548

PRAŽSKÉ UZENINY

PRAŽSKOU ŠUNKU

PRVNÍ PRAŽSKÉ UZENÁŘSTVÍ PRAGUE MEAT PRODUCTS

Vám nabízí masa prvotřídní jakosti přímo z jatek.

Vepřové půlky od 39 centů za 1 lb., hovězí zadní čtvrtky od 79 centů za 1 lb., jakostní telecí a skopové, dále vepřové hlavy, telecí játra, plíce, srdce, ledvinky, za velmi nízké ceny

638 QUEEN ST. W., TORONTO 3, TEL: 364-1787
R. R. 3, GUELPH, ONTARIO - TEL. 822-4959

PŮJČKY NA 1. HYPOTÉKU DO

\$20.000.00

na 9 procentní úrok a osobní půjčky do 5.000 dolarů poskytuje
KAMPELICKA. Půjčky jsou pojištěny na život až do 10.000 dol.
Za poskytnutí půjčky a pojištění se neúčtují žádné zvláštní poplatky.
DENNE 10-5 HOD. ODP., PONĚLÍ A PATEK DO 7 HOD. VEČER,
V SOBOTU OD 10-1 HOD.

TELEFON: 925-0557 - 740 SPADINA AVE.

SANYO

POSLEDNÍ
NOVINKA:

HITACHI

TRANZISTOROVÉ TELEVIZE

5 ROKU GARANCE

KUPUJTE NA SPLÁTKY A BEZ ÚROKŮ U

NATIONAL SOUND STORES CO.

VELKÝ PŘEDVÁNOČNÍ VÝPRODEJ černobílých a barevných
televizorů, stereo systémů, magnetofonů, gramofonů, RADII ATD.

NEMŮŽETE PLATIT HOTOVĚ?

U nás nakoupíte za snížené ceny a na splátky bez
úroků až do 18-ti měsíců.

NATIONAL SOUND STORES CO.

155 QUEEN STREET WEST - 863-1939 - 366-4375
1639 EGLINTON AVENUE WEST - 787-4431

KNÍŽE POKOJE

Vánoční úvaha
Václava Portáše

Nedávno zase jednou celý svět upřel své zraky k UN - Spojeným Národům, v souvislosti s přijetím Rudé Číny za člena světového společenství národů. Mnozí, v radosti, že sjednocování lidstva pokročilo kupředu, se ani moc nepozastavili nad skutečností, že byl vypuzen věrný, zakládající člen UN a Svobodná Čína - Taiwan. Průzkum veřejného mínění v USA však dokázal, že zdrcující většina - 3-4 - obyvatelstva podporuje požadavek USA, t. j. přítomnost Rudé i Svobodné Číny. O návratu do UN se nyní uchází Taiwan, jako samostatný národ asijského společenství. Němčino, zřejmě je, že nastala nová éra ve vývoji postupného seelování světové rodiny národů. Ovšem, skutečností také je, že mnozí členové tohoto společenství mají různé názory, nejen, jak by se této žádoucí jednoty mohlo nebo mělo dosáhnout, ale i různé představy, jak by tato konečná jednotka měla vypadat.

Mý, exulanti ze země pod komunistem, bychom mohli dát delegátům UN mnohé dobré rady a směrnice, které by - pochopitelně - oni podle svého politického zaměření vážili a pak přijali nebo odmítli. Již před léty vyjádřil své ponaučení všem členům UN americký umělec Harry Anderson známým obrazem "Kníže Pokoje", kde Kristus varovně klepe na stěny paláce UN v New Yorku, aby jim připomněl nejbezpečnější cestu k míru a pokoji mezi národy: spravedlnost, účinnou lásku k bližnímu a respektování lidské důstojnosti, jak je hlásá Jeho Evangelium.

Andersonovo umělecké dílo jedinečně vyjadřuje skutečnost trinitárních rozměrů lidského života, lidské společnosti ve vesmíru: palác Spojených Národů symbolizuje paternální, otcovský princip jednoty, společné autority: postava Krista ztělesňuje filiální, synovský princip spravedlnosti, rovnosti a bliženecké lásky; spirituální, duchovní princip svobody je manifestován řadou státních vlajek, z nichž postava "Knížete Pokoje" vystupuje. Harmonie všech těchto tří principů - jež jsou toliko jedním z výrazů Trojjediného Boha - je nejkratší a nejbezpečnější cestou k pokoji a míru, k té odvěké touze lidstva, skryté hluboko v srdci každého člověka, která se nejživěji projevuje právě v době vánoční, v době, kdy se celá

rodina schází kolem štedrovecerního stola a pak kolem ozářeného vánočního stromku s jesličkami. Každý z nás ví, že je jen málo takových okamžiků v lidském životě, které se tak nezapomenutelně vrývají do našich vzpomínek o štěstí, jako právě svátky vánoční, svátky Vtělení Lásky Boží v Kristu.

Ale lepší a šťastnější budoucnosti, o níž nám všem jde, se nedosáhne jen vzpomínáním minulosti. Každý z nás má v sobě kus té síly, která je schopna pohnout světem tam, kam a jak si přejeme v hloubi našich srdcí. S vánočním jasnem, teplem a kouzlem v duši se musíme zapojit do shonu dnešního života a podpořit na každém kroku a při každé příležitosti činem a obětí ony síly v lidské společnosti, které k zabezpečení lepší budoucnosti pro nás a naše děti směřují! Nesmíme zůstat stranou! Právě my ne, lidé z českých a slovenských zemí! Musíme se účinně, každý svým osobitým způsobem, zapojit do universální revoluce, která dnes jde celým světem, do Komenského, Kollárovy a Masarykovy všeobecné revoluce myslí a srdcí!

Změnit myšlení, znamená změnit člověka...

Základní ideou celoživotního díla Komenského byla jeho biblická úcta k člověku, stvořenému k obrazu Božímu. Kollár řekl jednoznačně: "Zvoláš-li Slovan, ať se ti ozve člověk!" A Masaryk viděl smysl světové revoluce v nesmlouvavém znovuzrození, humanitním obrození lidské společnosti, v níž bude vládnout Ježíš - ne César!

Důstojnost člověka a ideu lidské společnosti tak, jak ji vždy hlásali naši národní buditelé a velikáni, jako by připomínal dnešním Césarům v UN právě obraz Andersona, "Kníže Pokoje". Moderní teologie a světové ekumenické hnutí dosvědčují, že jednotícím bodem, k němuž postupně náboženství všeho lidstva směřují, je Kristus - Vtělení Lásky Boží k člověku. Bedlivělivé studium Janova evangelia - zvláště jeho závěrečné části - dokazuje přímý vliv buddhismu na utváření evangelia křesťanské lásky ve lidské. Náboženství celé Asie - Indie, Číny, Japonska - jsou zaměřena na hodnoty lidského jednání, na skutky člověka, a tím vytvářejí přirozenou základnu pro sémě Kristova Evangelia lásky k bližnímu. Islam, mající společný základ v Bibli s židovstvím a křesťanstvím, vytýká křesťanství, že zrodilo kapitalismus

Václav Portáš u trinitárního symbolu v rakouských Alpách.

a židovství komunismus. Z trinitárního postavení sociální nauky Koránu mezi židovstvím a křesťanstvím, odmítá Islam uznat a pochopit vtělení Boha v Kristu, je však přístupný skutečným projevům křesťanské lásky bliženecké, jak ji hlásá Evangelium.

Z tohoto malého přehledu vysílá, že jedinými přijatelnými stupni, po nichž lidstvo může dosáhnout jednou duchovní jednotu v budoucnosti je účinná láska k bližnímu, t. j. aktivní láska, projevovaná skutky, činy a obětmi, ne tedy jen zájmem, soucitem nebo obdivem! Když bychom byli všichni schopni si doko-nale objasnit tuto pravdu, která mění svět a jeho běh, v našem letošním zamýšlení nad jesličkami, pod ozářeným vánočním stromkem v exilu! V této pravdě bychom jistě snáz dosáhli i žádoucího sjednocení našeho exilu, který by pak při svém celosvětovém rozptýlení bezpečněji vystihl své prozřetelnosti poslání malého národa a tím nabyt více síly, odvahy a pohotovosti ovlivňovat vývoj celého lidstva žádoucím směrem k spravedlnosti, skutečnému míru a nedílné svobodě všech.

Vánoční a velikonoční karty "Kníže Pokoje", jakož i velký nástěnný obraz k zarámování, je možno objednat na adrese:

Review and Herald Publishing Association, Takoma Park Washington, D.C. 20012, USA.

OMEGA Society

OMEGA Society je volné společenství světově sdružených lidí, usilujících o dosažení souladu autority, spravedlnosti a svobody v lidské společnosti. Cílem jejím je podpora spravedlivého míru ve světě a uspišení duchovní jednoty lidstva dle zásad vzájemnosti, porozumění a všelidského bratrství.

OM! Ta! Sa! OM!

Víte co je Vedic and YOGA philosophy nebo Soul - science?

Osoby, zajímající se o jmenované, jakož i o umění a básnictví nechtě napíší na adresu.

RAMMANLAL VADIL SHAH
Author, Poet, 5 Jain Society,
Opp. Akhada, Ellisbridge,
AHMEDABAD - 6,
GUJARAT State (India).

Jmenovaný gentleman má zájem o korespondenci. Přiložte prosím známky na odpověď.

OREL V EXILU

PREJE SVĚMU BRATRSTVU
PŘÍJEMNÉ SVÁTKY VÁNOČNÍ
A BOŽÍ POZEHNÁNÍ

SMÍR V NÁRODĚ

Prof. Ing. Dr. LIBOR BROM.

University of Denver, Colorado.

Přes poraženectví některých politiků mezi námi, kteří byli kdysi odstaveni Národní frontou a dosud udávají tón v exilu tím, že odkazují jeden na druhého a společně drobné osobní cíle,

přes negativismus některých emigrantů mezi námi,

kterí byli kdysi naočkování odbořem k politické činnosti a dosud jsou unášeni sladkou svobodou přístřeší, cestování a psaní a jakoby bez potuchy o novém plíživém se politickém nebezpečí,

přes diversi některých školených agentů mezi námi, kteří nás svou učeností kolébají do konvergenčních a jiných smrtelných politických chimér,

všichni nakonec, ať již se cítíme Čechoslováky či jen Čechy a Slováky, federalisty, či republikány a separatisty, ocíláme se na jedné a téže ohrožené exulantské lodi. Všichni, konec konců, sdílíme jeden a tentýž základní zájem: dožít své životy v míru a svobodě. A právě lato vůle k zachování svobodného života musí nás nutně, dříve nebo později, vésti ke sdružení všeho našeho úsilí k zachování nezávislého světa kolem nás a ke sjednocení všeho exilu.

Když si uvědomíme, že v současném národním dilema ODBOJ NEBO OSTUDA nemůžeme než stati na straně nesmlouvavého, jasného odporu proti uchvatitelům vlasti a útočníkům ve světě, musíme odpovědět na otázku, co tedy prakticky dělat? Co dělat za rostoucího světového konfliktu mezi krotkými demokraciemi a arogantními tyranii, útočícími v rámci leninské strategie: "Nejdříve vezmeme východní Evropu, pak masy Asie, a nakonec obkličíme poslední baštu kapitalismu, Spojené státy Americké. Nebudeme muset bojovat, spaďnou nám jako zralá hruška do klína." Co dělat, když se totalitní povodeň přibližuje den ze dne k našim břehům? Co dělat, abychom si jednou nemuseli vyčítat, že jsme spoluvinní na katastrofě? Musíme udělat tři věci:

Za prvé musíme hrdě zvednout hlavu a uvědomit si plně postavení a sílu třetího exilu:

Číselně, třetí exil je nejpočetnější ze všech českých a slovenských exilů, přesahuje vlny z první a druhé světové války a spolu se starousedlými Čechy a Slováky ve světě, dosud se hlásícími k národním dědictvím, dosahuje vpradě milionů.

Zeměpisně, třetí exil je nejsvětovější ze všech exilů a živým údem všech zemí a světadílů, od komerčních inženýrů v Jižní Africe do olejářských výzkumníků za polárním kruhem, od krajinářských kolonií v Austrálii, přes farmy, podniky a školy v Americe a Evropě do středisek na Blízkém východě.

Věkově, třetí exil je nejbosáhlejší, zahrnuje celé rodinné generace, udržuje silná příbuzenská pouta s vlastní a má skvělý věkový průměr v nejvýkonnějších životních letech tělesné a duševní zralosti.

Skolením, třetí exil je daleko nejvzdělanější, každý exulant má za sebou nejméně odbornou školu, ohromné procento dokonce vysokou školu a všichni navíc tu nejneuvěřitelnější školu života vůbec - komunismus.

Pracovně, třetí exil je nejvšestrannější, zahrnuje všechna základní řemesla a povolání, je zapojen do nejrůznějších odvětví lidské činnosti a dochází všeobecného uznání jako nedílná část světového úsilí o ryzi pokrok.

Politicky, třetí exil je nejrepres-

sentativnější, rekrutuje se ze všech zemí, krajů a okresů republiky a zastupuje všechna nářečí, zvyky a nápady všech možných a nemožných politických stran.

Mravně, třetí exil je nejtvrďší, zocelený dlouholetým odbořem proti násilí a podvodu v komunistické pastí, posílený svým šťastným unikem do svobodného světa ve své neochvějně víře v lidskou slušnost a Boží spravedlnost a plně povolavý k pokračování humanitního odkazu slavných předků.

Úhrnem, třetí exil představuje ve všech směrech český a slovenský národ v kostce. Jako takový je také plně podporován celým domovem a předurčen k organizované bojové jednotě.

Co dělat? Za druhé, pokud máme ještě krev v těle a srdce, které bije, musíme vyjádřit jednotu exilu prakticky a najít pro celý ten národ v kostce společného jmenovatele. Jinnými slovy, náš odpor proti sloupajícímu útoku světové tyranie musí být založen na jasném politickém maximu, se kterým všichni bezvýhradně souhlasíme, na minimálním programu, který nás sjednocuje a který je v souladu s ideálem našich národních sousedů. Spojených národů a Spojených států, všech národů a všech států na světě. Takový minimální program musí být současně zaměřen proti nejslabšímu článku ruského kolonialismu, masokrvavého jako Sovětský svaz. Duší takového jednotného minimálního programu může být výkřik: RUSOVÉ VEN! NÁŠIM NÁRODUM PRÁVO NA SEBEURČENÍ! KOLONIALISMUS KDEKOLIV NA SVĚTĚ VEN! Všem národům kdekoliv na světě právo NA SEBEURČENÍ! Přijetí či nepřijetí takového zásadního bodu rozliší také jednou provždy mezi námi lidi s páteří od lidí bez páteře, vlastence od zbabělců, legitimní exulanty od prostých parazitů.

Co dělat? Za třetí musíme tento minimální program vzdělaně rozpracovat a soustavně propagovat. Po vzoru jiných národů a ve spolupráci s nimi, naši historikové, právníci a jiní učenci musí sestavit pádnou obžalobu ruského kolonialismu a jeho agentů ze znásilnění našich národů a zemí. Naši veřejní činitelé musí se přihlásit ke spolupráci všech politických skupin od pravice přes střed do levice, od republikánů přes demokraty do socialistů, musí ustavit nový aktivní výbor svobodných Čechů a Slováků - ať už jakéhokoliv účinného jména - a musí vyhlásit naši Declaration of Independence, t. j. věčnou vůli našich národů k nezávislosti a koloniálního Ruska k zatracení. Naši exulanti musí pak tuto obžalobu jednotně a tvrdostí vmetat do tváře a svědomí celému světu. Je především na nás exulantech s živou zkušeností s komunismu, abychom celou vahou svého počtu a významu v ohroženém světě udržovali ovzduší zásadní zodpovědnosti za nezadatelné právo národů na sebeurčení a pomohli tak demokratickému světu i naši vlastní k přežití. Jestliže se nevzpamatujeme a nesjednotíme ani dnes, před zcela jasně rysujícím se trendem, na jednotném minimálním programu, jestliže nevykonáme v tomto povinném okamžiku svou prostou dějinnou práci, pak nejen že naše národy jsou odsouzeny k zániku a my k ostudě, ale jednou nás též mohou deportovat či vyhazovat z oken jako po "osvobození" ruské emigranty nebo po únoru Jana Masaryka. Každý fotbalový trenér říká svému mužstvu, že vyhrát je to nejdůležitější. Vpravdě, když stojíme před katastrofou a naše vlast už zánasí o holý život, vyhrát není to nejdůležitější. Vyhrát je to jediné!

CORNELIUS KRIEGHOFF
MALÍR TĚLEM I DUŠÍ

V roce 1972 tomu bude sto let, co zemřel ve věku 57 let malíř Cornelius Krieghoff. V upomínku na toto výročí připravilo Museum provincie Quebec významnou výstavu prací tohoto umělce. Bylo možno si uvědomit, že je-li Krieghoff vynikající krajinář, jak to dokazují obě plátina, jejichž reprodukce zde vidíme, byl na výši, i pokud jde o portréty velkých měšťanů jeho doby a příhody z denního života. U těchto dvou krajin je možno ocenit znané odlišný přístup, jehož do kázal používat ve vztahu k různým námětům, jež si vybíral k malbě. Obdivujeme půvab krajiny pod širým nebem u plátina, nazvané "La maison du Capitaine Walker" ("Dům kapitána Walkera") a dojem malebnosti poněkud soužené u obrazu "Maison de ferme à Sainte-Anne-de-Beaupré" ("Selské stavení ze Sainte-Anne-de-Beaupré"), dojem ještě podtržený křivolakým tvarem velkého stromu, stojícího nalevo od typického domu.

(O. I. P.)

Ten, kdo přemohl sebe, má v sobě svého přítele; kdo nevytvízel nad sebou samým, má v sobě věčného nepřítele.

Bhagavadgítá

Přebytek má zálibnost v nevěře; ní si věcí; rozhýkanost v nestatečnosti a malé výdrži; jen lidský vykládaná volnost má za následek ztrátu právě oné volnosti.

V. Jiskra

Čtete Portášovu

UNIVERSÁLNÍ REVOLUCI ATOMOVÉHO VĚKU

(The Universal Revolution of the Atomic Age)

objevné dílo našeho krajana, které po prvé v lidské historii promítá celou dosavadní i budoucí dějiny lidstva v jednotící perspektivě trinitárního principu autority, spravedlnosti a svobody.

Členové českých a slovenských organizací a spolků ve svobodném světě mohou obdržet tuto knihu, jejíž oficiální cena je 7 dol. US, za pouhých 5 dolarů (plus 25 centů poštového), při hotovém placení, na adrese: OMEGA, Society,

1502 Broad Street,
Hartford, Conn. 06106 USA
nebo: Czechoslovak Store, Inc.,
1363 First Avenue,
New York, N.Y. 10021

Věnujte Portášovu "REVOLUCI" svým kanadským přátelům!

Morální ochablost a pouhé nominální křesťanství je nemocí celého svobodného světa.
P. Skála
Manželství musí být svátostí, nikoliv pouhým zdrojem fyzického uspokojení.
P. Howard

Ženatý muž je hoden vyššího služného než svobodný. Jeho žena dělá ho cennějším.

J. H. Lorimer

Vánoční povídka.

Jan Dočkálek:

IVÁNEK

Vánoce na Podkarpatské Rusi. Slavili je tam dvakrát do roka. Rímsko-katolické a evangelické 24. prosince a řecko-katolické a pravoslavné o třináct dní později.

S největší nedočkavostí očekávaly vánoční svátky děti. Ne snad proto, že by byl na Podkarpatské Rusi Ježíšek zvláště štědrý. Naopak, býval chudíček, skoro bych řekl skoupý. Ale děti se těšily na koledu. Dávno před vánoční přípravou si hvězdy, betlémy a cirkve slepené z barevného papíru. Na Štědrý večer ozářily tyto hezké věcičky svíčkou a už se šlo koledovat.

V zapadlé podkarpatské vesničce slavili římsko-katolické svátky jen asi dvě rodiny - později dokonce tři. Manželky četnického strážmistra, respicienta pohraniční finanční stráže a lesníka na ty koledu už čekaly. Napadlo se o něco více vánoček, více vánočního pečiva a připravily se drobné mince. Jak je člověku v duši krásně, vidíte-li pak jasně zářící oči rozradostněných dětí horalů...

Už je to dávno, velmi dávno. Na rusínské vánoce, právě když vyzváněl na půlnocní, narodil se skotarce Jeremě Varcabové klouček - Jezulátko. V chudé chatce, na posteli vystlané senem. U rodičků byl jen její děda Nikolaj, pastýř ovcí. Ani "silná bába" - porodní asistentka nepřišla, protože vše přišlo tak náhle. Starý pastýř Nikolaj pomohl na svět ze svého života tisícům jehňátek. Proč by nepomohl své vnučce, sirotku Jeremě? Co měl také dělat, když byl v chatce sám a do vesničky bylo půl hodiny cesty.

Třetí den dítě pokřtíli a jeho mámu - pochovali. Bylo to na účet obce. Dítěti dali jméno Ivánek. Lidé odcházeli ze hřbitova, opustili cirkve a nikdo se neptal, jak ten červíček bude bez mámy žít. Nakonec, v mrazu a sněhové vánici, zůstal před cirkví sám děda Nikolaj se svým vrtnicím pravnučkem na ruce. "Bože, kdo to dítě přijme?" vířilo hlavou šedivého dědy.

Zamířil s děčkem k vesnici. Zašel do chaty Hafi Hrerčukové, mámy tři týdny staré holčičky.

"Dej, Hafijko sladoučku, pít mému Ivánkovi," zaprosil děda.

"Pít? Co mu dám pít? Právě pila moje Jevdoška," odsekla novře Hafi a obrátila se k dědovi zády.

Dědeček Nikolaj se smutně usmál: "Odpusť, Hafijko, to já jen tak."

Řekl tičným hlasem a vyšel z chaty ven do sněhové metelice. Zašel s pláčem děčkem k Anně Hrecance, nemanželské matce tříměsíční dívenky.

"Anočko, pro lásku boží, dej pít mému Ivánkovi," zaprosil děda a jeho modré oči se zalily slzami.

"Ej, kopel -nemanželské dítě, umřel měl s mámou," zavrčela Anna Hrecanka a vzala děčko z dědových rukou. Zadívala se do jeho přepadlé tvářinky, na níž Ivánek držel v pěstě zatáté ručičky. Rozhrnula košili a přitiskla dítě k nadru. Ústka děcka nematrně hledala a dítě přestalo plakat. Pilo a teplý prs hřál. Anna Hrecanka zachytila šťastný úsměv dědy Nikolaje.

"Tátou dítěte je Michal Parasčuk, ovčák z poloniny Krivé," poznamenal jen tak namátkou děda.

Anna Hrecanka sklopila oči. Také otec jejího dítěte jest ovčák Michal Parasčuk. Zde smrt nebožky spojila bratra se sestrou.

"Dvě děti, dvě mámy, jeden táta - proklatec!" posteskl si děda.

Ivánek zůstal u Anny Hrecanky. Rostl a silil. Byl radostí děda Nikolaje, který pro Ivánka pásal ovce, v zimě řezal dřevo a celý svůj výdělek dával Anně Hrecance. Když bylo Ivánkovi necelých šest let, zemřel jeho dobrý děda. Anna Hrecanka vyhnala Ivánka hned po dědově pohřbu. Kdo se bude starat o cizí dítě? Ivánek byl rozhodnutím obce přidělen dřevaři Hrehoru Paparegovi, za roční příspěvek tři sta korun na výživu a ošacení.

A zase přišly vánoce. Rusínské děti připravovaly hvězdy, betlémy a cirkve z barevného papíru. Chystaly se na koledu. I děti dřevorubce Papregy lepily krásnou hvězdu a barevný bellem. Ivánek byl by rád pomohl. Ale čtrnáctiletý syn Hrehora Paparegy, zrzavý Šimjon, Ivánka stále okřikoval. Děti zpívaly koledu a Ivánek se přidal. "Nepřítel nás!" okřikl ho Šimjon a aby dal svému rozkazu důraz, bil Ivánka pěstí do zad. V noci však melodii písni pastýřských neuměl v duši Ivánka nikdo. A nikdo nevěděl, že Ivánek si zrobil potají svoji papírovou hvězdu. Rozhodl se, že půjde koledovat sám.

Byl Štědrý večer, nebe zářilo tisíci hvězdami. Jasný svit měsíce se odrážel od čisté sněhové plochy, která hořela miliony trpytných démantů. Ulicí vesničky pobíhaly rusínské děti. Zpívaly koledu. I děti Hrehora Paparegy šly koledovat.

"Vezměte mne s sebou..." zaprosil Ivánek.

"Jsi otrhaný a my jdeme koledovat k pánům. Ostudu bys nám tam dělal. Všude by nás s tebou vyhnali," křičel pihovatý Šimjon.

Ale když děti zmizely, malý Ivánek se rozhodl. Potajmu si vylezl na půdu a z podkrovní vytáhl nemotorně zrobenou hvězdu. V jeho očích byla to ta nejkrásnější hvězda na světě, protože ji udělal sám. Rychle si vtiskl na hlavíčku beranici, oblék chatrný kabátek a už běžel s hvězdou v ruce dolů vesnicí. Na hlavní ulici se zastavil. Rozmýšlel se, kam má jít dříve. Na četnickou stanicí? Nebo k lesním? Rozhodl se pro lesovnu a už se k ní rozběhl, aby se zahřál.

"Cí přinimajete čestný gazda Chritosovu koledu?" zeptal se za dveřmi jasným hláskem.

"Přinimajemo!" ozval se silný mužský hlas.

Ivánek vstoupil a nesměle se rozhlédl kolem sebe. Oči měl vyjevené a mohl je nechat na krásném vánočním stromku. Vůně jídel ho omámila. A jak krásné oči má ta hezká paní! Jak září dobrotou. "Tak nám zazpívej, chlapče!" pobídl ho pan lesní.

Ivánek se usmál, odkašlal si a spustil:

"V Betléme tam na seně, máti boží přečistá, porodila krásné dítě, Pána Jezusa Christa -

Christus rodil sja, pastyři zpívajut, taj chvalu vzdavajut,

PASEKÁŘ HON

Fujava zběsile rubinou hvízdá,
sténavě nařiká bor,
zaváta pčšina, servána hnízda,
kvílivá píseň zní s hor.

Praská to ve snětích staletých stromů...
Jde z práce pasekář Hon,
fujavou dčsivou jde cestou domů,
nedbá na víchřice ston.

Pár grošů vydělal lopotnou prací
na chleba, pro děti pět...
V temnotě lesa se pčšina ztrácí,
zastavil, pohlédl zpět.

Na pravo v údolí světélko plane,
dříve tam nebylo nic...
Honovi po tvářích hojný pot kane,
vichřice bíč šlehá lic.

"Aby to bosorky z Magury byly?"
pasekář sám k sobě prál,
a rázně vykročil, napnul své síly,
s námahou dále se bral.

Před sebou ve sněhu šlápotu našel,
v srdci se rozbušil zvon,
věří, že na správnou pčšinu zašel,
pospíchá pasekář Hon.

Závějí klopýtá, ku předu chvátá
a za ním větru zní svist,
modlí se: "Ochraň mne Panenko svatá,
ať mají děti co jíst!"

Pokročil rázněji, ba hupkem skočil,
šlápoty před sebou zřel,
chodník se do leva v houštinu stočil,
pasekář šel, šel a šel.

A zas to blikavé světélko vidí,
zdá se, že světél je pár...
"To jistě bosorky kolem mne slídí,
člověku chystají zmar!"

Síly jej opouští, únavou klesá,
očím se chce tolik spát,
šlápot je víc a víc, nevedou z lesa,
přeslává fujava vát.

Padl a nevstává, vítr si zpívá,
víčka mu zalepil sen,
zdá se mu, že v oči děti se dívá,
jámi že slunný je den.

Ráno když z Ropičné šel hajný Snášel
v houšti zřel havranů shon,
zavátou mrtvolu zmrzlého našel,
dudčchal pasekář Hon.

Šlápoty ve sněhu šlapal sám sobě,
tvořily zavřený kruh,
fujavou lesem šel v půlnocní době,
znátl prý ho lesní duch...

Ba ne! To světélko rozum mu vzalo,
přivedlo na onen svět,
z okénka Honovy chaloupky plálo,
čekalo tam děti pět...

Z knihy básní: Slezské slzy vydané v roce 1941 v Londýně a v roce 1942 v Jerusalemě.

Jan Dočkálek:

PORT ROYAL

STÁLE SE ZVYŠUJÍCÍ NAJEMNÉ
NÁS NUTÍ MYSLET!!

Investiční příležitost

Luxusní apartmány v krásném prostředí v Torontě \$290.00

DEPOSIT \$1.000.00 při podpisu smlouvy a pouhých \$149.66 měsíčně nájem včetně hypotéky, daní, pojistky, osvětlení, vody topení, údržby a všech dalších vydání.

Nejnižší možná hypotéka 8 procent. Vy můžete prodat, nebo rentovat svůj apartment.

Když chcete rentovat svůj apartment jako investici, my vám zaručujeme rent, což stačí na vaše celoroční vydání vašeho apartmentu.

Vybavení apartmentů:

VELKÉ POKOJE

BASKET-BALLOVÉ HRISTÉ

TELOCVIČNA

PLAVECKÝ BAZÉN

HRISTÉ

TENNISOVÉ HRISTÉ

SAUNA

PRÁDELNY

Ze 206 apartmentů pouze 39 volných Pro podrobné informace volejte:

TORONTO 920-2973 - 630 4173

ROČNÍ BILANCE

Vážení čtenáři.

Mnoho z vás jistě nemá představu jak se tiskne časopis "Naše hlasy" a jaké jsou na něj finanční výdaje. Je faktem, že jsou to právě obchodní firmy, které kryjí velkou část finančních nákladů. Proto se vážení čtenáři, nesmíte pozastavovat nad množstvím inserátů, které jste viděli v tomto roce na stránkách našeho týdeníku. Příjem z nich je jediný skutečným příjmem, zatím co příjem od P. T. čtenářů je minimální.

I v tomto roce jsme zjistili, že několik čtenářů nás časopis čte na černo - bez placení. U určitých čtenářů jsme si ověřili, že se jedná o naprosté bezcharaktery, které vyvrhla do západního světa komunistická společnost bez ohledu, jestli zde žijí tři nebo dvacet roků. Jejich chování je stále stejné a drží se hesla: "Ukradni vše co se dá a poškod' každého, kdo smýšlí nekomunisticky!"

Jestli jste si sami nevšimli, pak vám to připomínáme, že zásadně neotiskujeme inseráty Tuzexu a ten příjem, který mají z nich jiné časopisy, my nemáme! Netoužíme po komunistických penězích, když je všeobecně známo, že "Naše hlasy" mají nekompromisní protikomunistické stanovisko. Jinak psát nemůžeme, protože náš dlouholetý pobyt v komunistických věznicích nás naučil být tvrdými a nekompromisními. Kompromis je zločin! Vůči komunistům nikdy tolerantní nebudeme, jinak bychom se stali zrádci našich popravených, umučených a zemřelých spoluvězňů, kteří s námi hájili západní ideologii a svobodu národa.

V exilu žije dost našich větších podnikatelů, kteří i zde mají své, dosti velké podniky a o existenci našeho týdeníku vědí. Ovšem vánoční blahopřání od nich určené nevidíte. Možná, že jim schází cit, některým snad tak takt a mnozí přes hromadu peněz nevidí, že někdo se dře, aby udržel časopis bránící svobodu. "tedy i jejich majetek", který by určitě neměli, kdyby je zachvátil komunismus. Tak daleko oni nemyslí. Sami velmi dobře ví, jak málo peněz vydali do roku 1948 na odhalování komunistických intrik v ČSR. Těm národ nepřirostl k srdci. Po únorovém komunistickém puči neuklí všichni na Západ. Malá část se stala generálními řediteli a hybnou silou komunistického hospodářství, než byli nahrazeni t. zv. dělnickými kádry. Velká část podnikatelů byla vězněna a mnozí z nich zemřeli v ČSR hladem na zatuhlém vězeňském slámníku. Na to by ovšem jejich stavovští kolegové, žijící svobodně, neměli zapomenout. Tam je dluh, dluh těm mrtvým, kteří bojovali za ně, aby mohli svobodně podnikat.

Neobracíme se na ty, kteří svědomí nemají, protože sytý hladověmí neuvěří, ale děkujeme všem platícím čtenářům, našim stálým inserentům a dárcům na tiskový fond.

Váš Milo Komínek
vydavatel.

HLEDÁM k vážnému seznámení charakterní a sportovně založenou ženu. Foto čestně vrátím. Zn. Průmyslovák, 177 cm vysoký, stáří 39.

SPOLEK KOMERČNÍCH INŽENÝRŮ

Zahraniční skupina, vybízí všechny absolventy Vysoké školy obchodní, neb ekonomické v Praze neb Bratislavě, zejména nové exulanty 1968, aby se ve vlastním zájmu přihlásili své stavovské organizaci na adresu: SKI-Zas, P. O. Box 3596, Durban, South Africa.

Redakce "Našich hlasů" dostala opožděné zprávu o úmrtí dlouholetého odběratele našeho časopisu pana Bělce z Bayridges, Ont. - Zemřel před měsícem. Prosíme všechny čtenáře, kteří ho znali, aby nezapomněli!